

50 ANYS DEL CUC

Els fonaments
de la nostra
Universitat

Octubre 2020

MENADOR espai cultural
Castelló de la Plana

50 ANYS DEL CUC

Els fonaments de la nostra Universitat

Octubre 2020

MENADOR espai cultural

UNIVERSITAT JAUME I

Rectora

Eva Alcón Soler

Vicerectora de Cultura i Relacions Institucionals

Carmen Lázaro Guillamón

CATÀLEG I EXPOSICIÓ

Organització, producció i coordinació tècnica a la Universitat Jaume I

Vicerectorat de Cultura i Relacions Institucionals

Servei de Comunicació i Publicacions

Comissariat

José Juan Pitart Martí

Coordinació

Vicerectorat de Cultura i Relacions Institucionals

© De les imatges, fotografies, documents i materials

Unitat de Producció Audiovisual. Servei de Comunicació i Publicacions.

Universitat Jaume I

Arxiu General de la Universitat Jaume I

Arxiu del periòdic *Mediterráneo*

Arxiu de la Diputació de Castelló

Del llibre *El CUC. Colegio Universitario de Castellón*

Museu Pedagògic de Castelló

Servei d'Arquitectura de la Diputació de Castelló

Disseny i maquetació

Mar Sotomayor. Unitat de Disseny. Servei de Comunicació i Publicacions.

Universitat Jaume I

Traducció

Servei de Llengües i Terminologia. Universitat Jaume I

Impressió

Impremta Sichert S.L.

Muntatge de sala

ARSIPE. Gestión del Patrimonio Cultural, S.L.

Dipòsit legal: CS-581-2020

Índex

PRESENTACIÓ Eva Alcón Soler Rectora de la Universitat Jaume I	9
EL CUC EN LA TRADICIÓ SOCIOEDUCATIVA DE CASTELLÓ José María Arquimbau Autor del llibre <i>El CUC. Colegio Universitario de Castellón</i>	11
ANTECEDENTS EDUCATIUS	45
INICIS DEL CUC	51
CREIXEMENT AMB DIFICULTATS. PRIMER EDIFI DEL CAMPUS	63
EL CAMÍ CAP A UNA UNIVERSITAT SEGON EDIFICI DEL CAMPUS	75
LA UNIVERSITAT JAUME I	91

Presentació

Eva Alcón Soler

Rectora de la Universitat Jaume I

La Universitat Jaume I de Castelló, que celebra aquest curs el trentè aniversari de la seua creació, ha aconseguit consolidar-se com un centre de referència, transformador, gràcies a la labor prèvia de dues importants institucions que es van integrar en el nou projecte: l'Escola de Formació del Professorat i el Col·legi Universitari de Castelló (CUC), pertanyents tots dos a la Universitat de València-Estudi General. En el cas del CUC, podem trobar el germen fundacional de la futura UJI en la demanda unànime d'una societat i en la il·lusió i esforç demostrat pels diferents claustres docents i per les persones i institucions que van donar suport a l'inici dels estudis universitaris a la nostra província. Tal com encertadament ha titulat aquesta exposició el seu comissari, l'arquitecte José Pitart, els cinquanta anys del CUC representen els fonaments de la nostra Universitat, els pilars sobre els quals s'ha alçat tot l'edifici d'un projecte educatiu i investigador que enguany ha aconseguit situar-se com la novena millor universitat d'Espanya, segons l'últim rànquing del Times Higher Education (THE).

Aquest mig segle de tradició universitària a Castelló es fonamenta en els antecedents de les medievals Aules de Gramàtica i Llatinitat i de les institucions educatives que es van promoure per Isabel Ferrer i el bisbe Climent o la posterior Escola Normal de Magisteri. A partir d'aquest llegat, la societat castellonenca va començar a reivindicar, des de la segona meitat del segle passat, uns estudis universitaris a la nostra ciutat que van començar el 14 d'octubre de 1969 amb la inauguració del primer curs universitari a les instal·lacions del seminari diocesà Mater Dei. Aquell dia, gràcies a un esforç conjunt de totes les institucions públiques de Castelló, des del Govern Civil i el Bisbat, fins a l'Ajuntament i la Diputació Provincial, es va iniciar molt més que un any acadèmic. Es va posar en marxa un viatge de tota la societat castellonenca cap a un nou futur. L'últim mig segle ha estat el de major progrés i benestar de tota la història de Castelló, i en això, sens dubte, ha tingut un paper clau el fet de ser una ciutat universitària. Des de llavors, el talent ja no ha hagut d'anar-se'n obligatòriament per a formar-se, sinó que

s'ha pogut quedar a les nostres comarques, i fins i tot hem rebut el d'altres regions i països.

L'impacte social, econòmic i cultural que va tindre el CUC a Castelló mereixia una commemoració a la seua altura, una celebració que servira, d'una banda, per a agrair i homenatjar totes les persones i institucions que van fer possible l'engegada dels estudis universitaris a la nostra terra. I, també, per a reivindicar davant les generacions presents i futures el brillant passat en el qual es va gestar la nostra Universitat. Amb els dos objectius compleix àmpliament la magnífica exposició que ha organitzat José Pitart, artífex així mateix dels grans assoliments del nostre campus fins a la seua jubilació com a director de l'Oficina Tècnica d'Obres i Projectes de l'UJI, l'any passat. La seua habilitat minuciosa, la seua escrupolosa cura pels detalls i, sobretot, la seua gran estima i passió per la Universitat, es poden apreciar en l'acurada selecció d'elements històrics que ha recollit. Un treball rigorós i honest que vull agrair-li en nom de tota la comunitat universitària, així com a totes les persones que han participat en aquesta mostra, des del Vicerectorat de Cultura i Relacions Institucionals, el Servei d'Activitats Socioculturals i el Servei de Comunicació i Publicacions. A més, per descomptat, del suport del periodista José María Arquimbau, president de la Societat d'Amics i Antics Alumnes de la Universitat Jaume I (SAUJI) i destacat cronista del CUC.

Aquesta mostra hauria d'haver-se inaugurat a la primavera de 2020, però la pandèmia de la covid-19 ens va obligar a ajornar-la fins a aquesta tardor, quan les circumstàncies sanitàries ens han permès continuar des de la prevenció i la prudència. No podíem deixar de commemorar aquest viatge sentimental pel passat i reconèixer als homes i dones que van donar un impuls crucial a la formació i a la investigació universitàries a les nostres comarques.

A partir de quatre verbs perfectament seleccionats (*educar, integrar, reivindicar* i *arribar*), la crònica que ofereix aquesta exposició és el relat del viatge d'èxit de tota la societat de Castelló, que ens condueix des d'aquell primer curs universitari, fa ara cinquanta anys, fins als inicis de la Universitat Jaume I, que ara en fa trenta. Dues dècades intenses, no exemptes de dificultats, que van servir perquè Castelló poguera projectar-se al futur i continuar creixent. Aquesta mostra també representa el merescut reconeixement i agraïment a totes les generacions que han engrandit la tradició educativa de la nostra ciutat i han escrit la història dels estudis universitaris a Castelló. Una història que continua viva.

El CUC en la tradició socioeducativa de Castelló

José María Arquimbau

Autor del llibre *El CUC. Colegio Universitario de Castellón*

En el preàmbul dels Estatuts de la Universitat Jaume I, una de les primeres que va començar el seu funcionament d'acord amb la Llei de Reforma Universitària de 1983, que donava nou impuls als centres universitaris, s'assenyalava que era hereva d'una llarga tradició educativa iniciada amb les Aules de Castelló, que l'investigador i intel·lectual castellanenc Lluís Revest Corzo va definir com «*de tradició gloriosa en el cultiu de les Humanitats*».

També Lluís Revest ens parla del document més antic que aporta informació per a una història de l'ensenyament a Castelló, datat en 1374, que assenyalava respecte de les disciplines que els mestres professaven en el *Trivium* que eren les de Gramàtica, Dialèctica i Retòrica, equivalents a l'ensenyança secundària i la quasi totalitat de la primària.

No s'ha trobat fins ara la data exacta de la creació d'aquestes Aules, que van assolir molta fama en la vida cultural de la població.

Gràcies a l'únic contracte que es conserva d'aquell segle sabem que l'ensenyança de la gramàtica es referia a la llatina, i que els escolars es distribuïen en quatre categories: estudiants de Cató o catonistes; de Parts o partistes; de Doctrinal o doctrinalistes, i de Lògica.

Un acord del Consell de 3 de gener de 1375 manifesta haver saldat un compte del mestre de Gramàtica amb 600 sous.

Martí de Vicià, en la seua *Crònica de València*, de 1564, va escriure sobre aquestes Aules:

«Té escola de lletres llatines i així han eixit d'aquesta vila fills naturals que li donen honor, és a saber mestre Jover (Francesc Jover), teòleg, doctor de París i capellà del rei; misser Jaume Giner, doctor en decrets i oficial que fou molts anys en l'Arquebisbat de València; mestre Pasqual (Miquel Joan Pasqual) famós doctor i escriptor en Medicina i Joan Ximeno, expertíssim en Cirurgia».

En aquestes Aules, que va fundar i va sostenir la vila, els mestres es nomenaven per oposició o lliurement, però eren sempre gent il·lustrada. En destaquen fra Sever Tomàs Auther, bisbe de Tortosa; Joan Maria Soldevila; Pere Martínez Murillo, Jaume Miquel Falcó; el pintor Francesc Ribalta; Manuel Martín, degà d'Alacant; Francesc Pérez Bayer i el bisbe Josep Climent i Avinent, nascut a Castelló en 1706, ciutat en la qual va morir com a bisbe dimissionari de Barcelona en 1781. El bisbe Climent no només va tindre gran influència en la vida religiosa espanyola, sinó que va influir de manera notable en la vida educativa castellonenca en secundar diverses iniciatives escolars. En el seu testament va llegar la dotació necessària per a assegurar el funcionament de les escoles que va crear.

La professora Julia Beltrán Escrig, en un treball titulat *La enseñanza municipal; escuelas, maestros y benefactores*, exposa brillantment la normativa que seguia l'ajuntament, recollida en capítols i constitucions, l'elaboració dels quals s'encomanava a vegades a persones de prestigi. Així, en acta del 29 de maig de 1745, figuren els «Capítols per al Magisteri de Primeres Lletres»; l'any següent els «Capítols que s'ofereixen al Magisteri de Gramàtica Llatina de Majors de la Vila» i, en 1747, van aparèixer les *constitucions*, gràcies a les quals es coneix el contingut de l'ensenyament, les obligacions dels mestres, els seus sous, les vacances, els horaris i, en el cas de la Gramàtica, fins i tot els textos que s'utilitzaven.

En l'Aula de Primeres Lletres s'ensenyava lectura, escriptura, càlcul i doctrina cristiana. En les *constitucions* de 1747 es deia als mestres de Primeres Lletres que havien d'ensenyar «*llengua vulgar i llatina, escriure, comptar, doctrina cristiana*» i fins i tot a ajudar al Sacrifici de la missa.

En l'Aula del Repetidor, la professora Beltrán indica que s'iniciava el coneixement de la Gramàtica i en l'Aula de Gramàtica de Majors, l'ensenyança versava sobre la repercussió de

l'Humanisme renaixentista.

Els alumnes arribaven a l'Aula de Majors després de passar un examen que es dividia en quatre grups: el de Prosòdia, el de Ciceró, el de Sintaxi i el de Concili.

Hi havia tres mestres, un per aula, i només podien rebre regals dels alumnes per sant Lluç, tradició que es va conservar fins a finals del segle XX. Tenien l'obligació d'ensenyar als seus deixebles urbanitat i bons costums, inculcar-los el sant temor de Déu i la freqüència dels sagraments.

Vicente Gimeno Michavila, cronista-arxiver de l'Ajuntament de Castelló de la Plana i secretari de la Diputació Provincial, també va treballar en la investigació sobre qüestions educatives i en 1920 va publicar *La escuela y el maestro* i *Del Castellón viejo*, on en un capítol titulat «*La enseñanza primaria en Castellón en tiempos pretéritos*» recull una disposició de l'alcalde major en la qual deia: «*Lo sensible y doloroso que le era ver por las calles, un crecido número de niños sin más destino que ir pordioseando distraídos de aplicación a la escuela, ni de oficio alguno que pudieran ser útiles a la República, y conociendo su señoría el gran celo y amor que reside en los señores componentes del Ilustre Ayuntamiento a esta su Patria y moradores, se les comunicaba para que con su alta comprensión, se tratase de acordar los medios conducentes para el exterminio de ocio y vagancia, de semejantes niños, por cuyo medio y aplicación a la escuela y oficios, pueden servir a la República de unos útiles y honrados vecinos.*»

El mestre Enrique Perales Vilar, en la seua *Historia de Castellón y geografía de su provincia*, premiat en els Jocs Florals de 1906, va destacar la importància d'aquestes Aules, i assenyala-va que: «*Las aulas castellonenses fueron las propulsoras del progreso moral de la Villa y que de las mismas salieron multitud de discípulos que influidos por el estudio de las humanidades sobresalieron en todas las ramas del saber, honrando con ello en gran manera, a su pueblo natal y a la Escuela donde recibieron sus principios instructivos*».

Les Aules de Gramàtica i Llatinitat es van instal·lar davant de l'antic Hospital de la Vila, al final del carrer de Cavallers, en el que avui s'anomena plaça de les Aules. L'Ajuntament les va mantenir fins el 1846, en què es van crear els instituts de segon ensenyament.

El Col·legi d'Orfes

Una figura molt important en la història de Castelló va ser la del bisbe Climent. Josep Climent i Avinent va nèixer l'any 1706 i va morir en 1781. Després de cursar estudis a les Aules de Gramàtica va ingressar a la Universitat de València, on va obtenir la llicenciatura en Filosofia amb la qualificació d'excel·lent. Amb 20 anys es va llicenciar en Teologia, va aconseguir el doctorat amb 21 anys i poc després la càtedra de Teologia. A proposta de Carles III va prendre possessió del Bisbat de Barcelona el 4 de desembre de 1766. El mateix rei, després d'un temps, per incòmode al Govern, va voler traure'l de Barcelona i el va nomenar bisbe de Màlaga, càrrec que no va acceptar, per la qual cosa va tornar a Castelló per a retirar-se definitivament. Es va morir el 29 de novembre de 1781 i va ser enterrat a l'església de Santa Maria.

Com veurem, una de les seues grans preocupacions al llarg de tota la seua vida va ser l'educació.

Transcorreguda la primera meitat del segle XVIII, Castelló no comptava més que amb una sola escola de xiquets, agregada a les Aules de Llatinitat, però en 1754 Josep Climent va crear una escola a càrrec seu, a la plaça del Rosari o de Pescadors, per a ensenyar gratuïtament els xiquets pobres per part d'un religiós local. Per a mantenir-la va construir dos forns de pa.

El bisbe Climent va assegurar en el seu testament ingressos per a les escoles que havia creat a València i a Castelló, i va llegar tots els seus béns per a la fundació del Col·legi d'Orfes d'aquesta ciutat.

El 19 de juny de 1789 es va inaugurar el Col·legi. A la capella es va col·locar una imatge de sant Vicent Ferrer i a la façana principal una làpida commemorativa que resava així:

*O tu vecino o extranjero
sabrás al contemplar este edificio
que es por gracia del rey Carlos III
de huérfana niñez real hospicio.
Erigióle Climent, gloria del clero,
de Vicente Ferrer, baxo el auspicio,
Añadiendo a su patria con tal hecho,
Después de grande honor, igual provecho.*

Aquest Col·legi d'Orfes ha sigut sempre una institució molt volguda i respectada a la ciutat.

La Casa de l'Ensenyament

A l'octubre de 1776 Castelló comptava amb uns tres mil veïns i la instrucció primària es trobava en mal estat. I al costat del bisbe Climent, Isabel Ferrer i Giner, dona fadrina d'acomodada posició econòmica, va decidir crear la primera escola de xiquetes, completament gratuïta, a l'edifici que sempre s'ha conegut com la Casa de l'Ensenyança.

Isabel Ferrer, en el seu testament, va deixar escrit: «*Viendo la necesidad grande de este pueblo tan numeroso, de una casa de enseñanza para las niñas, con el fin de que aprendan la doctrina cristiana, coser y otras labores mayormente entre las gentes pobres por no tener posibilidad para pagar maestras, se crían sin educación, de que se siguen grandes inconvenientes con las perversas costumbres que aprenden no teniendo estos principios, mayormente en mujeres, en algunos años hace expandir bastantes cantidades en componer la casa propia de mi habitación para piezas de enseñanza y desde luego a mis costas para maestras que a mi vista instruyesen a cuantas niñas quisieran acudir, sin que los padres de estas tengan obligación en la propia casa, y habiendo observado el gran beneficio que logra este común y también el estado, procure solicitar de su MAGESTAD el Real permiso para amortizar bienes a este fin*».

L'1 d'octubre de 1778 va començar a funcionar aquesta escola amb les professores Isabel Pompidor, Josefa Pascual i Generosa López. Molt prompte van comptar amb l'assistència a classe de 220 xiquetes.

El primer institut de segon ensenyament

En 1540 es va fundar a Castelló el convent de Santa Clara.

A conseqüència de la desamortització de Mendizábal, la Junta Governativa de la ciutat es

va confiscar d'aquest convent que, en 1843, va ser cedit a la Diputació Provincial. A partir de 1846 es va convertir en el primer institut de segona ensenyança de la ciutat.

En 1934 l'Ajuntament va acordar l'enderrocament d'aquest institut, que estava situat al carrer Major.

Els dos professors més antics d'aquest centre, que provenien de les Aules de Llatinitat, van ser Fermín Gil i Joaquín Ramón Ferrer. Qui va ser catedràtic i director de l'Institut Francesc Ribalta, José Trullén Llatse va estudiar, en un interessant treball, els orígens i funcionament d'aquest primer institut.

El nombre d'alumnes matriculats entre 1880 i 1890 va ser de 2.472, i es van expedir 323 graus de batxiller. El seu primer director oficial va ser Antonio Temprado, en 1848, a qui van seguir Domingo Herrero, Francisco Llorca, Romualdo Arnal, Teodoro Tena, Pedro Aliaga i Catalino Alegre.

Segons Trullén, l'etapa de Domingo Herrero Sebastián y Polo al capdavant de l'Institut va ser brillant, i es va prolongar en el període revolucionari (1868-76). Trullén el va definir com a liberal en les idees i polític hàbil, que va exercir també l'alcaldia de la ciutat i va impulsar la construcció del Teatre Principal i del parc de Ribalta.

L'Institut Francesc Ribalta

El 14 de gener de 1917 es va celebrar la festa d'inauguració de l'Institut General i Tècnic que, en els anys trenta, es va convertir en Institut Nacional de Segon Ensenyament Juan Marco i, posteriorment, en l'Institut Nacional d'Ensenyament Mitjà, que finalment, a petició de la direcció del centre i claustre de professors, es va convertir en l'Institut Nacional d'Ensenyament Mitjà Francesc Ribalta, per ordre ministerial de 16 de gener de 1943 i, a partir de la LODE, en l'Institut de Batxillerat Francesc Ribalta.

En el moment de la inauguració del centre, el secretari, Damián Alcón y Zaera, va donar comp-

te en la seua memòria que el concurs de projectes d'edificis per a instituts s'havia anunciat pel govern de José Canalejas, qui en un reial decret de 16 de juny de 1910 aprovava el projecte presentat per l'important arquitecte Francisco Tomás Traver, amb el nom d'Institut General i Tècnic. Escola Nacional de Mestres i Arts Industrials.

Aprovat el projecte, l'obra la va finançar l'Estat. Per a construir-lo, l'Ajuntament i la Diputació van cedir un solar davant de l'anomenat pany de les Creus, a l'antiga plaça de Vilarroig, entre els carrers de Rossell, de Vilarroig i d'Aliaga, resultat de derrocar una antiga plaça de bous.

El cos principal donava a l'avinguda del Rei amb tres grans patis al seu interior i accessos independents des del carrer per als tres centres docents que s'hi integraven: l'Institut, l'Escola Normal i l'Escola de Treball.

El 14 de gener de 1917 es va inaugurar el centre sota la presidència del rector del districte universitari, Rafael Pastor y González. Entre els professors que formaven part del claustre es trobaven Lluís Revest i Salvador Guinot, molt destacats tots dos en la creació de la Societat Castellonenca de Cultura.

Segons Francisco Mezquita Broch, a partir del 12 de maig de 1937 aquest institut va passar a denominar-se Institut Nacional de Segon Ensenyament Juan Marco, per una ordre del Ministeri que assenyalava que el dit estudiant havia mort al front.

El 19 de novembre de 1937, durant la Guerra Civil, l'institut va patir un bombardeig que va afectar l'ala esquerra de l'edifici, zona que pertanyia a l'Escola d'Arts i Oficis, on es trobava l'Escola de Treball i una Escola Automobilística Militar, la qual podria haver sigut l'objectiu d'aquest bombardeig.

Després de dos canvis de pla i de ser ocupat com a hospital de guerra, hi va haver una restauració de l'edifici i canvis en el professorat. A l'exdirector i ara secretari, Eduardo Fernández Marqués, es van unir el catedràtic de Ciències, César Marín; el de Dibuix, Emilio Aliaga; José Sanz de Bremond, etc., s'hi va afegir gent de la província com José Cardona, de Castelló; Salvador Milián, de Borriana, i Luis Querol, de Vinaròs.

En 1949 es van crear en el mateix centre les escoles preparatòries, dirigides per mestres nacionals. Després de la mort de Juan Marín, al juny de 1964, es va suprimir una de les escoles; l'altra va continuar fins al 1970 sota la direcció de Marcial Millán.

Sent ministre d'Educació Joaquín Ruiz Giménez va haver-hi grans canvis en l'ensenyament. Van aparèixer com a col·legis reconeguts l'Escola Pia (masculí) i la Consolació i Carmelites (femenins) i, una mica més tard, el dels Salesians de Borriana.

En el curs 1962-63 es va instal·lar l'Institut Femení en l'ala sud de l'edifici, que uns sis anys més tard es va situar, com a centre autònom, al polígon de Rafalafena. Posteriorment es van ampliar els centres en diverses localitats.

En els anys setanta, l'anomenat Col·legi Menor, al carrer dels Orfebres Santalínea, va tindre una notable importància per la seua qualitat.

En 1960 l'Escola de Magisteri deixà les dependències de l'Institut Ribalta i, en 1964, s'hi construeix un nou edifici: la Biblioteca Provincial. Tres anys més tard es va construir l'Escola de Mestratge Industrial i, a finals de 1975, l'Observatori Meteorològic.

Moltes generacions de castellanencs s'han format al llarg de la història en aquest institut, situat en un dels edificis més representatius de la ciutat que rep el seu nom del gran pintor Ribalta. El seu bust de bronze, obra de l'escultor Joan Baptista Folía, presideix el centre a l'escala principal.

L'Escola Pia

Un altre dels grans centres educatius de la ciutat ha sigut el col·legi de l'Escola Pia que, amb més de cent anys de funcionament, continua educant centenars d'estudiants.

Després de diversos intents, el 23 de març de 1831, en una sessió extraordinària de l'ajuntament, el general de l'Escola Pia, pare Lorenzo Ramón, i el bisbe de la diòcesi, van comunicar

al municipi l'autorització perquè el col·legi fora una realitat. L'1 de febrer de 1833 es promulgava l'ordre del Suprem Consell de Castella en què es participava que el rei atorgava el permís a l'ajuntament. Aquest va cedir els quatre edificis de la seua propietat: el de les Aules de Gramàtica de la plaça de l'Hospital, el de l'Escola de Sant Vicent Ferrer a la mateixa plaça, el de l'escola de la plaça de Santa Bàrbara i el de l'escola de la plaça del Reial.

Encara va caldre superar obstacles i va ser gràcies a la generositat del benemèrit castellanenc Joan Cardona Vives, arxipreste durant molts anys, qui va llegar copiosos béns per a la construcció del col·legi, de l'església adjunta de la Trinitat i de la Sagrada Família en 1890.

El col·legi d'Escolapis va començar a funcionar provisionalment a la casa pairal de Cardona Vives, al carrer de Cavallers, on després s'instal·laria la Caixa d'Estalvis, fins al seu trasllat al magnífic edifici, aixecat al secà de Clavellí, obra de l'arquitecte castellanenc Manuel Montesinos Arlandis.

Aquest col·legi es va obrir com a tal en 1897, amb les classes de primària i primer curs de batxillerat. El col·legi disposava d'un servei d'internat des que es va inaugurar.

L'Escola Normal de Magisteri

Els estudis de Magisteri, la formació de mestres, es van iniciar en la primera Escola Normal que, com han assenyalat els professors Julia Beltrán Escrig i Miguel Salvador Bauzá, funcionava des de 1842 al convent de les monges clarisses, seu del primer institut.

La professora Beltrán assenyala, en un escrit titulat *Les escoles normals i la formació dels mestres*, que aquests estudis van aparèixer a conseqüència de la petició dels pedagogs de la Revolució Francesa a l'Estat perquè intervinguera i garantira l'educació universal, amb la qual cosa la funció dels mestres es veia com una missió social que requeria capacitat i dedicació.

El professor de l'UJI, Miguel Salvador, en un article titulat *Un segle d'educació. L'Escola Normal de Castelló de la Plana*, aporta la reproducció del primer llibre d'actes d'aquest cen-

tre: *«Reunidos por primera vez el Claustro de profesoras de la Escuela Normal Elemental de Maestras de Castellón de la Plana, el 16 de mayo de 1900, se dio cuenta de haber tomado posesión el 28 del próximo pasado 2 de abril la profesora numeraria de la misma doña María Ana Ramona y Vives, desempeñando desde el mismo día el cargo de directora provisional por ser la primera nombrada»*.

Des de la seua ubicació inicial al convent de les clarisses del carrer Major, va passar després a ocupar un espai a l'Institut Francesc Ribalta, per a recalar finalment en l'edifici que es va construir al carrer d'Herrero, sobre el solar on havia estat el camp del Sequiol, del Club Esportiu Castelló.

Al maig de 1960 es va centrar ací l'activitat de l'Escola Normal Femenina Isabel Ferrer i l'Escola Normal Masculina Francesc Tàrrega, fins que, a conseqüència de la llei general d'educació, van passar a ser l'Escola de Formació del Professorat d'EGB, que es va incorporar a la Universitat de València-Estudi General, de la qual va dependre fins que en 1991 es va crear la Universitat Jaume I de Castelló.

Desenvolupament economicosocial i demogràfic de Castelló

A la fi de la dècada dels cinquanta, amb la signatura del Pla d'Estabilització Econòmica i la seua concreció, anys més tard, en els plans de desenvolupament, es va produir a Espanya, i naturalment també en aquestes terres, una transformació econòmica, social i demogràfica. En 1950 Castelló tenia una població de 53.351 habitants de dret, que van passar a 62.493 en 1960, i a 92.777 en 1970.

L'economia de les famílies va millorar a partir dels anys seixanta; va augmentar notablement el nombre d'estudiants de batxillerat i els desitjos de moltes famílies de donar estudis universitaris als seus descendents, que fins aquest moment tenien els estudis universitaris com a privilegi de les classes acomodades pel seu elevat cost. Els centres se situaven, a més, a les ciutats importants, allunyades de molts punts de residència.

Aquest desenvolupament econòmic i demogràfic va produir importants canvis socials en la població castellonenca, com ara la pèrdua de la primícia del sector agrícola, un gran creixement industrial, amb l'arribada d'una refinaria de petrolis que va transformar la infraestructura econòmica; així mateix, es va registrar un gran increment de la indústria ceràmica.

La societat de Castelló va rebre també al maig de 1960 la notícia de la creació de la nova Diòcesi Sogorb-Castelló, la qual cosa va motivar poc després la creació del Seminari Mater Dei, instal·lacions importants, ja que foren la seu del Col·legi Universitari de Castelló (CUC).

El Col·legi Universitari de Castelló (CUC)

L'increment del nombre d'estudiants universitaris provocava en les grans capitals alguns problemes. L'alcalde de València, Adolfo Rincón de Arellano, va sol·licitar a la Universitat de València que buscara la descentralització de les universitats, i va citar expressament Castelló, a la qual cosa es va oposar la Junta de la Universitat, que s'inclinava per crear col·legis majors a la capital valenciana per als estudiants d'Alacant i Castelló.

El Govern de la nació va acabar promulgant un decret del Ministeri d'Educació i Ciència sobre ordenació dels col·legis universitaris per a estimular la col·laboració de la societat en les tasques de l'ensenyament superior.

El 16 d'abril de 1966 va prendre possessió com a governador civil de la província, Fernando Pérez de Sevilla y Ayala, militar amb significativa formació universitària qui, des de la seua arribada, es va interessar a obrir els estudis universitaris, i que va ser fonamental per a la creació del Col·legi Universitari.

Prompte es va reunir amb el delegat del Ministeri d'Educació i Ciència, Adolfo Campoy; amb el director de l'institut Ribalta, Josep Trullén, i amb el catedràtic de Literatura de l'institut Femení, José Luis Aguirre Sirera, als quals va demanar un informe sobre la viabilitat de crear un col·legi universitari. La primera reacció va ser considerar que era difícil per l'elevat cost que suposaria.

El governador civil es va entrevistar a Madrid amb el ministre d'Educació i Ciència, a qui va transmetre l'aspiració de la província de comptar amb un centre universitari.

En els primers dies de novembre de 1968 es va reunir l'anomenada Comissió Delegada d'Acció Cultural de la Provincial de Serveis Tècnics per a constituir el Patronat d'Ensenyament Superior, presidida pel mateix governador, que va acordar encarregar un estudi general complet.

El pas més decisiu en aquest moment va ser encarregar un *Estudio de la posibilidad de creación de un centro de enseñanza superior en la provincia* a l'Escola d'Investigació Operativa de la Universitat de València, estudi que comptava amb el suport del rector de la Universitat de València, el doctor Juan José Barcia Goyanes.

El governador va convocar els alcaldes de localitats on hi havia instituts perquè donaren suport a aquesta iniciativa, a la qual van manifestar estar disposats a ajudar fins i tot econòmicament.

El 9 d'abril de 1969 membres de l'Escola d'Investigació Operativa de la Universitat de València van entregar al governador Pérez de Sevilla l'estudi sol·licitat. En la primera part es traçaven els antecedents i la presentació del model teòric, fixaven objectius com ara la possibilitat de creació de segons quins tipus de centres o seccions delegades, on situar-los, amb quants alumnes podrien comptar, qui i com podrien garantir-ne el manteniment, almenys en el primer període i, ja en la segona part, es fixava l'aplicació del model a la província.

Per a aquest estudi es va realitzar una enquesta entre la població estudiantil, 1.352 alumnes de batxillerat i Magisteri, dels quals un 31,42 % s'inclinava per les Ciències, un 24,15 % per Filosofia i Lletres, i un 14,20 % per Medicina. Entre les associacions familiars l'enquesta donava un 28 % per a Ciències, un 32 % per a Filosofia i Lletres, un 15 % per a Medicina i un altre 15 % per a Dret.

El nombre total d'alumnes que es calculava que podrien accedir al Col·legi Universitari en el curs 1969-70 era d'uns 381.

L'estudi desestimava els centres ja existents (l'Escola de Mestratge Industrial; la Fundació

Flors, de Vila-real; l'institut Ribalta; la Llar de Sant Vicent Ferrer, el pavelló d'infecciosos de l'Hospital Provincial, i el convent de Sant Agustí) i precisava que el centre d'estudis superiors havia de situar-se a la ciutat de Castelló de la Plana, en l'únic local disponible que reunia unes condicions mínimes, el seminari diocesà. L'estudi conclou finalment: «*Se cuenta con el alumnado necesario, existe el profesorado suficiente, la provincia es capaz de garantizar el normal desenvolvimiento económico del centro, y las especialidades más adecuadas a las condiciones de la provincia son las de Ciencias (Químicas) y Filosofía y Letras*».

La pressió de tots els sectors castellanencs va ser molt elevada des de l'aparició d'aquesta possibilitat. El diari *Mediterráneo* i les emissores de ràdio, els col·legis professionals, les associacions de tota mena, el món empresarial, l'organització sindical, etc., es van bolcar clarament en el seu suport. El Consell Sindical Provincial, que representava tots els treballadors i empresaris de la província, va fer arribar un escrit al Ministeri on manifestava el desig unànim de tots, que el centre d'ensenyament superior començara a funcionar en el curs 1969-70, fet que beneficiaria la població estudiantil i, molt especialment, la procedent de famílies modestes, que trobaven grans dificultats econòmiques en el desplaçament dels seus fills a les universitats d'altres ciutats.

Com és natural, entre les famílies i els futurs universitaris cada jornada i cada notícia que es produïa els omplia d'esperança. En aquell moment, el director general d'Ensenyament Superior comunicava que la fórmula perquè el Col·legi Universitari funcionara el següent curs era amb una dependència pràctica, encara que inicialment no oficial, de la Universitat de València.

Com era preceptiu, la Universitat de València va nomenar un catedràtic inspector del centre, el professor Julián San Valero, degà de la Facultat de Filosofia i Lletres.

Encara que al principi es va arribar a dir que els estudis del Col·legi no tindrien validesa oficial, per la qual cosa els alumnes haurien d'examinar-se a la Universitat de València, les coses van canviar i les actes signades pels professors del CUC van tindre tota la validesa oficial.

El president de la Diputació va començar a negociar amb el bisbe de la diòcesi, Josep Pont

i Gol, la cessió del seminari. En els primers dies d'octubre, el Patronat va formalitzar el nomenament dels professors, i especialment la proposta de José Luis Aguirre Sirera com a cap d'estudis, que en aquell moment era catedràtic de l'institut Femení de Castelló i que, en realitat, exerciria les funcions de director, ja que San Valero li havia concedit plens poders. En la mateixa reunió es va formalitzar el contracte de José María Sanahuja Sanchis com a secretari administratiu.

Enmig d'una gran expectació, no només a la capital, sinó a tota la província, el 14 d'octubre de 1969 el rector de la Universitat de València, doctor Barcia Goyanes va presidir, en representació del ministre d'Educació, l'acte d'inauguració. La lliçó magistral va ser a càrrec del professor Julián San Valero, que va dissertar sobre *Nueva historia para un mundo nuevo*.

El governador civil, Pérez de Sevilla, va declarar entre altres coses: «*Hoy colocamos la primera piedra para la promoción de Castellon a la enseñanza superior o universitaria*». El rector Barcia va assenyalar que: «*En la apertura de este Centro se había canalizado toda la voluntad de superación de la provincia. Este Colegio Universitario es la expresión más clara de ese deseo de promoción, de ese convencimiento de la sociedad castellonense, en que ni su agricultura fecunda, ni su industria floreciente pueden realmente coexistir ni siquiera podrían mantenerse en el futuro, de acuerdo con los criterios de la sociedad en que estamos viviendo, sino fuera unida a una promoción a niveles superiores de toda su política educativa*».

El que semblava impossible s'havia aconseguit en tot just un any. El Col·legi Universitari era una realitat. El pas fet era decisiu. Era clar que la seua vida no seria fàcil i que, a vegades, estaria a punt de tancar, però en aquell instant Castelló no havia fet una altra cosa que fer el millor pas que, en el futur, tindria com a conseqüència final, aconseguir una universitat pròpia.

Els seus primers professors van ser els següents: en la secció de Lletres: Ramón Rodríguez Culebras en Història General de l'Art; César Simón Gordo en Llengua Espanyola; Concepción León Álvaro en Llengua i Literatura Gregues; Miguel Mestre Navarro en Fonaments de Filosofia; José Luis Aguirre Sirera en Història Universal; Mari Cruz Ferrer Domínguez en Llengua Anglesa, i Alberto Fernández Albalate en Llengua Francesa.

En la secció de Ciències: José Francisco Puertas Domingo en Matemàtiques; Gaspar Marsal Aleixandre en Física; Jesús Pérez Sarmentero en Química; José María Mulet Ortiz en Biologia, i Vicente María Sanz de Bremond en Geologia.

El total de matriculats aquell primer any va ser de 106 alumnes: 85 en Lletres i 21 en Ciències. Els ensenyaments que es van impartir en aquell curs 1969-70 van ser el primer curs comú i selectiu de Filosofia i Lletres, i el primer curs comú i selectiu de Ciències.

La biblioteca del centre va arribar, en el primer curs, a comptar amb 1.800 volums.

El pressupost anual va ascendir a 9.200.000 pessetes, que van cobrir en la seua major part l'Ajuntament i la Diputació Provincial.

Al cap de pocs mesos de l'inici del curs, el nou governador, José Fernández Ramírez, i el bisbe de la diòcesi de Sogorb-Castelló, Josep Pont i Gol, signaven el contracte de lloguer del Seminari Mater Dei, la construcció del qual s'havia iniciat el dia de la Magdalena de 1962, i inaugurat al maig de 1966, dins de les festes especials que es van dur a terme a la ciutat amb motiu del sisè centenari de la troballa de la imatge de la patrona, la Verge de Lledó.

El seminari va ser possible per la generositat dels castellonencs, d'entitats provincials i locals, d'empresaris i particulars que van aportar el que va ser necessari. Aquesta circumstància, i el gran ambient que existia a la província en pro del Col·legi Universitari, i també, cal dir-ho, perquè es vivien uns anys de reducció notable del nombre de seminaristes, van facilitar que s'arribara a l'acord. En principi, l'acord establia la cessió per sis anys, ja que s'estimava que en aquest temps el Col·legi Universitari podria comptar amb instal·lacions pròpies.

Al curs següent s'hi van incorporar com a professors Manuel Marqués Pérez, Pedro Antonio Viciano Moltó, Rafael Llopis Castelló, Teófilo Sanfeliu Montolio, Alberto Guallart Ramos, Ismael Roca Meliá, Antonio Arrufat Mateu, Manuel Ardid Lucas i José Quereda Sala. Per a Formació Política estava José García Tárrega, i per a Educació Física, Benigno Cifuentes Mesado.

El nombre d'alumnes matriculats va experimentar un augment sensible, va passar dels 186

del primer curs a 243, i el pressupost es va acostar als 12 milions de pessetes. Aquell any, al mateix centre, va començar a funcionar una residència per a professors i estudiants, així com el servei de menjador.

Al gener de 1971 Agustín E. Sancho Sancho va realitzar un estudi sobre la conveniència de conversió de l'Escola Pericial de Comerç en Escola Universitària de Ciències Empresarials, integrada en el Col·legi Universitari, estudi que no va tindre majors conseqüències.

En declaracions a La Voz de Castellón, el professor San Valero va dir: *«El Colegio Universitario de Castellón imparte las enseñanzas con categoría igual a Valencia. Esto no es un minicolegio en los que se puedan pasar los exámenes con menos esfuerzo que en la Universidad de Valencia, ni un colegio en el que exija más. Aquí se lleva el mismo nivel educativo, el más alto que podemos impartir, todo ello conseguido por la selección del profesorado, vigilancia del desarrollo de las clases y los temas, y también por una coordinación de los programas que son en Castellón, los mismos que en Valencia. En cuanto a la medida de los resultados de los exámenes, el porcentaje de aprobados aquí, ha sido similar al de la universidad valenciana»*.

Alguns incidents d'ordre disciplinari que es van produir durant el curs i problemes econòmics van minar la voluntat de José Luis Aguirre qui, el 7 de juny de 1971, en una reunió del Claustre de professors, va anunciar la seua dimissió, després de presentar al Patronat un demolidor informe en el qual es distingien clarament dues parts: en la primera exposava la situació actual del Col·legi des d'un punt de vista molt crític, i en la segona tractava de donar-hi solucions constructivament. L'informe, que el mateix Aguirre titllava de veraç i sincer, acabava dient que la seua força residia en aquests quatre punts: *«Mi condición de intelectual sin ambición política alguna y por tanto sin necesidad de fingimientos ni adulaciones. El ser representante y voz en este Patronato de la Universidad de Valencia, cuyos poderes y confianza me honro en tener, y el ser también portavoz del profesorado del Colegio y de sus alumnos; es decir, del Colegio mismo. Mi condición de jefe de estudios, por nombramiento del presidente del Patronato, a propuesta de la Universidad de Valencia. Jefe de estudios dimitido. Dimisión reiterada y razonada por escrito, en cuanto mis peticiones en público y privado no se atendieron. Y el haber ejercido mi cargo, comprometido y difícil, gratuitamente, sin sueldo ni gratificación de ningún tipo»*.

En aquell moment es va produir també la baixa del secretari administratiu, José María Sanahuja.

El Patronat va portar a terme la votació per a triar el substitut de José Luis Aguirre i en va resultar escollit Teófilo Sanfeliu Montolio. Com a secretari administratiu va ser nomenat Ángel Núñez Roldán.

Els alumnes matriculats en aquest tercer curs van ser 106 en Ciències i 213 en Lletres. Al final de les classes, a l'estiu, es va desenvolupar un curs de convivència i perfeccionament amb 110 alumnes procedents de diversos països. Durant tot l'any va funcionar una residència per a estudiants que va dirigir el mateix Teófilo Sanfeliu.

Aquest curs va ser el primer en què es va rebre una ajuda econòmica del Ministeri d'Educació i Ciència. Aquest Ministeri va aprovar en Consell de Ministres un decret pel qual es constituïa el Col·legi Universitari de Castelló, adscrit a la Universitat de València.

En aquest mateix curs van començar a estudiar-se les possibles zones on es podria construir un edifici o edificis propis; es van valorar terrenys en l'anomenada finca de Boera a l'avinguda de València, la finca de Dávalos, on finalment es construiria el primer edifici propi, la Penyeta Roja, i el polígon de Rafalafena. Encara es tardaria uns anys a fixar la ubicació del que seria anomenat campus de Borriol.

La veritat és que aquest curs el Col·legi va estar a punt de patir la seua primera gran crisi. En aquell moment es produïa un canvi en el Rectorat de la Universitat de València, el professor Rafael Bartual Vicens va reemplaçar el doctor Barcia i, tres mesos després, va visitar el Col·legi Universitari, es va reunir també amb el Patronat, i va assenyalar els passos que calia fer llavors per a acomodar els estatuts del CUC als de la Universitat amb la finalitat d'incloure-hi les despeses de funcionament en els pressupostos d'aquesta. La realitat és que fins a aquell moment la Universitat no havia volgut implicar-se molt en els afers del Col·legi.

El rector Bartual, l'11 d'agost de 1972, va comunicar el nomenament, amb caràcter provisional fins que es reformaren els estatuts del centre, de director del Col·legi Universitari de Cas-

telló, del professor doctor Agustín Escardino Benlloch, catedràtic de Química Tècnica de la Facultat de Ciències de la Universitat de València. El curs següent, la Universitat va nomenar subdirector José María Mulet Ortiz.

Amb l'arribada del professor Escardino el Col·legi Universitari va entrar en una nova dinàmica per la seua relació directa amb el Rectorat de la Universitat de València, s'avançava cap a la futura integració del Col·legi en la Universitat. Escardino va ser un home important en el desenvolupament del Col·legi. Després va crear l'Institut de Tecnologia Ceràmica, un centre d'investigació molt destacat. Una de les seues primeres preocupacions va ser ampliar els estudis de Química.

El 6 d'octubre va començar el curs. Va pronunciar la lliçó inaugural el mateix Agustín Escardino sobre *El petróleo: algunos aspectos de su industria*. Aquest any es van matricular 347 estudiants. El nombre de professors s'elevava a 26. En aquest curs, el professor Ramón Rodríguez Culebras va ser nomenat acadèmic de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles.

La Diputació Provincial, presidida per Francisco Albella Redó, en la sessió del 27 de febrer de 1973, va aprovar el projecte de construcció, ampliació i reforma d'edificis i serveis provincials i va acordar destinar terrenys de la corporació per a la construcció del futur centre universitari de Castelló.

El 12 de maig, el governador, com a president del Patronat d'Ensenyament Superior, va remetre un expedient al Ministeri d'Educació i Ciència per a l'adaptació al Decret 2551/1972 del Col·legi Universitari, adscrit a la Universitat de València. L'expedient recordava totes les disposicions legals que l'emparaven, característiques del centre, personalitat del promotor, el reglament, quotes d'alumnes i el compromís de l'entitat titular de sufragar les despeses, i se sol·licitava la declaració d'interès social de les obres de construcció dels locals. Alhora, s'hi adjuntaven certificacions dels acords dels ajuntaments i entitats en les quals quedava clara l'aportació al CUC.

En el curs 1973-74 es van impartir els ensenyaments dels primers cursos de les llicenciatures de Químiques, Físiques, Matemàtiques i Biologia, els primers cursos de Filologia, Fi-

losòfia, Ciències de l'Educació i Geografia i Història, i el segon curs de comuns en Filosofia i Lletres. Els alumnes matriculats ja n'eren 397. El 7 de desembre es va aprovar el decret pel qual s'adaptava el Col·legi Universitari de Castelló. Quedava autoritzat per a impartir els ensenyaments del primer cicle de les Facultats de Ciències i de Filosofia i Lletres. Es va constituir a partir d'aquell moment el Consell del Col·legi.

El 15 de febrer de 1974 el director del CUC anunciava que havia sol·licitat a la Universitat que es poguera cursar el primer cicle de Farmàcia i, dos mesos més tard, que es cursara el primer cicle complet de les especialitats de Geografia-Història, Filologia, Filosofia i Ciències de l'Educació.

El filòleg Manuel Sanchis Guarnier, que va pronunciar la conferència *La nostra llengua, és valencià o català?*, va afirmar: «Ací a Castelló es parla un valencià molt bo».

Al maig de 1974 va començar la publicació de la revista *Millars*, de rang universitari, amb temes relacionats amb els estudis que es cursaven al centre.

El 10 de juny, Carlos Fabra Andrés, exalcalde i expresident de la Diputació, va ser nomenat president del Patronat.

Amb els consegüents problemes econòmics i esperant que la Universitat de València o el Ministeri d'Educació i Ciència es feren càrrec de les despeses, es va iniciar el curs 1974-75 amb 360 alumnes matriculats. Es van impartir els primers cursos de les llicenciatures en Física, Matemàtiques i Biològiques, així com els dos primers cursos de Químiques i els primers cursos de Filologia, Geografia i Història, Filosofia i Ciències de l'Educació. Un grup de professors va demanar que s'organitzaren les classes en valencià, com s'havia fet en el curs anterior. El Claustre va sol·licitar al Patronat la creació d'una assignatura de Llengua i Cultura Valencianes. Almenys, el ministre, Cruz Martínez Esteruelas, va concedir una subvenció de 2.200.000 pessetes.

S'acreixien els problemes econòmics als quals responia la Diputació Provincial en la seua major part. Els professors, contractats de dos a cinc anys, demanaven un contracte de fun-

cionaris o de caràcter laboral que els lligara al Patronat o a la Diputació Provincial.

El 23 de març de 1975, el prevere Eugenio Meseguer va comunicar al Patronat que el Bisbat volia disposar del seminari a partir del dia 15 de juliol. El president del Patronat va contestar que, tant pel nombre d'alumnes com pels ensenyaments que es donaven, no es podia prescindir de cap part del local, encara que estava a punt de concloure l'acord signat al seu moment, que finalitzava al juny, i es devien importants quantitats al Bisbat.

El 21 de maig de 1975 el professor Antonio José Gascó Sidro va ser elegit secretari. A l'inici del curs següent va ser elegit president del Patronat Nicolás Pérez Salamero.

Entre els professors que es van incorporar en aquest moment hi havia Salvador Cabedo Manuel, per a Filosofia, qui després tindria notorietat en la història d'aquest Col·legi. Es va registrar una matrícula de 437 alumnes. Com a cap d'estudis es va nomenar el professor Fernando Latre.

El curs 1975-76 va ser bastant agitat per la situació econòmica i el canvi polític que es registrava al país, però la societat castellonenca va reaccionar en defensa del seu Col·legi. La Universitat va nomenar el professor José Quereda Sala subdirector del centre.

Per part dels sectors socials hi va haver una forta reacció en suport del Col·legi. Vicente Torrent, vicepresident de la Diputació: «*Por ningún concepto Castelló debe dejar morir el Colegio Universitario. El dinero hay que sacarlo de donde sea*». Antonio Colomina, president del Cercle Mercantil: «*No podemos dejar morir el CUC sino procurar por todos los medios que vaya a más*». «*Diputación y Ayuntamiento deben hacer todo lo posible. El CUC reviste un extraordinario interés para Castellón*». Casimir Melià, president de la Societat Castellonenca de Cultura: «*Salvar al CUC para la formación de nuestra juventud es un problema que Castelló debe atender*». Juan Antonio Díez Chover, president de l'Assemblea Provincial de Joves, assenyalava que havia de ser l'administració central i el ministeri els qui finançaren el CUC.

En un Claustre, Agustín Escardino informava que l'Ajuntament i la Diputació havien acordat duplicar la seua ajuda, i anunciava també la donació al CUC d'un solar de 40.000 metres qua-

drats de la Fundació Balaguer-Gonell per a construir el Col·legi.

El pressupost en el curs 1976-77 era de més de 37 milions de pessetes, i el nombre d'alumnes de 431.

Amb el bisbe de la Diòcesi, Josep Maria Cases Deordal, es va arribar a l'acord que, si se li abonaven cinc milions d'endarreriments i es comprometien a pagar el lloguer, prorrogaria el contracte del seminari durant cinc anys. Aquell any es va constituir l'Associació de Pares d'Alumnes del Col·legi.

El Patronat va manifestar que els problemes econòmics eren gravíssims, però no insolubles, i reiterava la petició de la signatura del conveni Diputació-Ministeri que garantira el funcionament amb una aportació almenys del cinquanta per cent de les despeses.

El president del Patronat, Nicolás Pérez Salamero, en ser elegit diputat al Congrés, va deixar el càrrec i declarava: «*Aunque la situación del CUC es crítica, tengo un punto de esperanza, porque la sociedad de Castellón se ha dado cuenta de lo que es, vale y significa el CUC*». El va succeir Vicente Petit Igual, qui aleshores va dir que el dèficit del Col·legi era de quinze milions, dels quals deu es devien al Bisbat. Va assenyalat que, en la seua opinió, l'educació sempre era rendible i que calia pensar en la universitat de Castelló.

En el curs 1977-78 es van impartir en la divisió de Lletres els tres primers cursos de Filologia, Geografia i Història, Filosofia i Ciències de l'Educació, així com els dos primers cursos de Psicologia i, en la divisió de Ciències, els tres primers de Matemàtiques, Biologia i Química; s'eliminava el primer en Físiques i s'augmentava a dos els grups de primer de Químiques. El nombre d'alumnes matriculats va superar els 500, en total 534, i el pressupost del Col·legi va superar els 44 milions de pessetes. Aquell any es va defensar la primera tesi doctoral amb el títol *Estudios de la extracción de caprolactama con tolueno, en columnas de pisos perforados*, d'Ángel Álvarez del Casar, que va dirigir el mateix professor Escardino.

Perquè els alumnes s'exercitaren en educació física es van contractar les instal·lacions de l'anomenat Parc Sindical. El secretari del centre, Antonio José Gascó Sidro, en la memòria

anual ja va destacar: *«El gozo de ver cómo este centro va cimentándose más en nuestra sociedad castellonense. Merced al esfuerzo de la Dirección y Patronato y a las subvenciones de diversas entidades. Todos vamos gestionando la cada vez más cercana integración del CUC en la Universidad de Valencia, lográndolo situar en la cota más alta que jamás ha tenido esta institución docente»*.

A mitjans de març de 1978, el nou governador, Juan José Izarra del Corral, es va entrevistar a Madrid amb el secretari d'Estat d'Universitats, juntament amb Joaquín Farnós, Vicente Petit, Agustín Escardino i el professor Julio Medina, per a afrontar el problema del Col·legi. Luis González Seara, en nom del Ministeri, els va dir que, en la seua opinió, els col·legis tenien dues possibilitats: integrar-se en la universitat corresponent o que una entitat privada forta se'n fera càrrec.

Posteriorment, els directius del Col·legi es van entrevistar amb el rector de la Universitat de València, que no es caracteritzava per un gran suport al Col·legi, a qui se li va reiterar la sol·licitud d'integració en la Universitat.

El senador Farnós va declarar *«hay que luchar por una descentralización de la Universidad. No queremos que haya una sola Universidad regional, sino que se pueda extender a las tres provincias»*.

El 18 de març de 1978, el BOE publicava el Reial decret llei 10/1978 pel qual s'aprovava el règim preautonòmic de la Comunitat Valenciana, decret de gran importància per al seu futur i les qüestions educatives que van ser transferides.

El 24 d'abril la Diputació acordava invertir vint milions de pessetes en l'adquisició de terrenys i construccions d'instal·lacions universitàries.

En els primers dies d'octubre de 1978, en l'acte d'obertura de curs, el rector Vicente Gandía Gomar va prometre el suport de la Universitat: *«Recibiremos con gozo la integración del CUC en la Universidad»*.

En produir-se al final de l'any la integració dels col·legis universitaris gallecs en la Universitat de Santiago, totes les autoritats castellonenques van fer arribar al Ministeri el profund disgust per no aconseguir la integració del Col·legi a la Universitat de València.

Al gener de 1979 el Consell, presidit per Josep Lluís Albinyana, es va reunir a Morella, on va manifestar que en el següent Ple es tractaria la integració.

El 20 de febrer el ministre d'Agricultura i diputat per Castelló, Jaime Lamo d'Espinosa, va comunicar al Patronat i a l'Associació de Pares d'Alumnes, que aquell seria un dia històric, fonamentalment per al CUC, perquè el Consell de Ministres acordava la seua integració en la Universitat de València. *Mediterráneo* deia l'endemà: *«El futuro se presenta ya claramente optimista respecto al campus, que dará a Castellón un nuevo rango universitario y con ello se cumplirá sin duda una de las más sentidas aspiraciones de la provincia»*.

El reial decret acabava així: *«A propuesta del ministro de Educación y Ciencia con el informe favorable de la Junta Nacional de Universidades y previa deliberación del Consejo de Ministros en su reunión del 20 de febrero de 1979, el Colegio Universitario de Castellón de la Plana, queda integrado en la Universidad de Valencia como prolongación de los servicios de la misma, a partir del 1 de septiembre de 1979»*.

Alfredo Pascual va substituir, uns mesos després, Vicente Petit com a president del Patronat.

La integració econòmica del CUC en la Universitat no es va produir en el mateix principi del curs 1979-80, la qual cosa va produir alguns desajustos. A l'agost, Agustín Escardino va prendre possessió del càrrec de vicerector de la Universitat de València, sobre ell van recaure les competències d'investigació i tot el relacionat amb el campus de Castelló.

Al novembre d'aquell any els professors del CUC van remetre un comunicat, en relació amb l'ordre ministerial que regulava la incorporació del valencià al sistema d'ensenyament, en el qual consideraven que havia de ser obligatori a les comarques on sempre s'havia parlat.

L'Ajuntament, en la sessió plenària de febrer de 1980, va ratificar el compromís d'adquisició

d'una important superfície de 63.264 metres quadrats al costat de la carretera de Borriol per un import de quasi dènou milions de pessetes, compromís que van signar l'alcalde, Antonio José Tirado Jiménez, i el prohoms castellanenc Ezequiel Dávalos Masip, sobre els terrenys on es construiria el futur campus universitari.

El 16 d'octubre de 1980 es va procedir a la col·locació de la primera pedra del primer edifici del CUC, que es contemplava com un edifici polivalent, amb dos blocs bessons. El pressupost superava els 255 milions. En aquell acte el rector, Joaquín Colomer, va prometre recollir la petició de la societat castellanenca per a ampliar els estudis que es cursaven en aquell moment.

El periodista Juan Enrique Más donava a conèixer el 31 de desembre la pròxima construcció d'un centre d'investigacions ceràmiques, que acabaria sent l'Institut de Tecnologia Ceràmica i que s'ubicaria dins del campus de la Universitat Jaume I, pel treball del professor Escardino.

Al juny, el rector Colomer va donar llum verda als estudis de Dret.

En el curs 1981-82, a mitjans del mes de novembre, el degà de la Facultat de Dret, José Ramón Casabó, va afirmar que els estudis de Dret començarien immediatament a Castelló, i assenyalava que el fet que es canalitzaren els ensenyaments com a extensió de la Facultat de Dret de València resolien problemes jurídics. Aquests estudis començarien, finalment, el 23 de novembre de 1981.

Passades les vacances de la Magdalena i Setmana Santa els alumnes es van traslladar al nou edifici. Abans que s'iniciara el curs següent es va informar els castellanencs dels estatuts del que es denominaria Patronat de l'Institut Tecnològic de la Ceràmica, l'objectiu principal del qual era potenciar la investigació aplicada a la indústria ceràmica i auxiliar.

El curs 1982-83 es va iniciar amb més de 1.000 alumnes, dels quals uns 300 estaven inscrits en els dos primers cursos de Dret. Encara que el centre ja funcionava, es va inaugurar oficialment el dia 22 d'octubre de 1982. El solar ocupat era de 59.264 metres quadrats, amb una superfície construïda de més de 15.000, i amb una inversió de 349 milions de pessetes. La Diputació va acordar, al desembre, l'avanç de projecte tècnic per a la construcció de l'edifici

d'Humanitats, presentat per l'arquitecte Vicente Traver. En la redacció definitiva s'havia previst també la participació de l'arquitecte Miguel Prades.

A conseqüència d'unes eleccions es van produir canvis en la diputació on Francisco Solsona Garbí, del Partit Socialista, va substituir Joaquín Farnós Gauchía, es van produir també sensibles diferències entre el grup socialista i el d'Aliança Popular, respecte a les inversions en edificis per al CUC.

Al setembre de 1983 es va aprovar la Llei orgànica de reforma universitària que, en l'article cinquè del títol primer, al·ludia a les condicions per a la creació d'universitats. En aquell moment el CUC comptava amb 63 professors, 280 alumnes en Ciències, i 539 en Lletres.

El curs següent, és a dir el 1983-84, va començar amb el tema estrella dels estudis de Dret i l'autoritzat i desautoritzat finançament per a l'edifici d'Humanitats per part de la Diputació. Acabades les vacances de Nadal, el conseller Ciprià Císcar va prometre al president de la Diputació suport per a l'ampliació del CUC.

A finals del curs es va produir un canvi important per al Col·legi Universitari, Ramon Lapiedra va substituir Joaquín Colomer en el Rectorat. Coincidint amb aquest canvi, el degà de la Facultat de Dret, José Ignacio García Ninet, va declarar que Castelló podria tenir Facultat de Dret en 1990, i una universitat modèlica l'any 2000, per a uns 10.000 alumnes. Els estudiants de tercer curs de Dret no paraven en la defensa dels seus estudis.

A punt de començar el curs següent, els tres grups polítics de la Diputació van aprovar una moció en la qual se sol·licitava a la Universitat de València la integració dels estudis de Dret en la seua Facultat i que es pogueren estudiar els cinc anys de la carrera al CUC.

El Consell del CUC va reiterar en un escrit al rector que es transformara el Col·legi en dues facultats, una de ciències i una altra de lletres, i que s'estudiara la creació de la Facultat de Dret. Els primers dies de novembre la Junta de Govern de la Universitat no va autoritzar la duplicació del segon cicle dels estudis de Dret a Castelló, la qual cosa va originar fortes protestes. El castellanenc Vicent Franch va ser nomenat vicedegà de la Facultat i va dir immediatament:

«Tinc l'encàrrec de trobar la solució».

En aquells moments, la convicció majoritària de la societat castellonenca era que la Universitat de València frenava qualsevol possibilitat d'ampliar els estudis a Castelló. L'alcalde de Castelló, Antonio Tirado, en declaracions a *Castellón-Diario* va dir que tota la responsabilitat requeia inequívocament en la Universitat de València.

El mes de febrer, el Claustre del Col·legi Universitari va atorgar de nou la confiança a Agustín Escardino perquè continuara com a director.

La Junta de la Facultat de Dret es va reunir l'11 de març, i va elevar a la Junta de Govern de la Universitat l'acord d'integració dels estudis del primer cicle dels ensenyaments de Dret en el Col·legi Universitari de Castelló de la manera més racional i ràpida possible per a la Universitat de València.

El mes de març la Diputació aprovava el projecte d'obres per a la construcció d'un nou edifici del CUC amb participació de l'Ajuntament, la Diputació i la Generalitat, amb una inversió de 370 milions de pessetes.

Durant els mesos d'abril i maig els professors del Col·legi van elevar informes per a demanar l'aprovació dels segons cicles de les carreres que s'hi impartien. El Patronat va fer una proposta al conseller de Cultura, Educació i Ciència per a la consolidació dels estudis existents, incloent-hi la Facultat de Dret i la creació de carreres de grau mitjà que possibilitaren començar i acabar estudis al CUC, com ara Empresarials, Enginyeria Tècnica o Arquitectura Tècnica.

El 20 de juliol la Junta de Govern de la Universitat de València no va autoritzar l'extensió de Castelló del quart curs de Dret, amb la qual cosa, des de Castelló van refermar les crítiques a la Universitat i a la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, màximament quan ciutats com Albacete, Conca o Ciudad Real ja comptaven amb Facultat de Dret. El conseller Císcar va arribar a dir que si la Universitat no reconsiderava la seua decisió, la Conselleria estava disposada a crear la universitat.

El professor Quereda va renunciar en aquell moment al càrrec de vicedirector d'Ordenació Acadèmica, i va ser substituït pel professor Salvador Cabedo Manuel.

A l'inici del curs 1985-86 la Junta de Govern de la Universitat va acordar que s'impartira el quart curs de Dret en el CUC, a partir del curs 1986-87, però exigia un edifici propi. Les classes de Dret van començar al novembre, amb el curs avançat. Aquell any s'havien matriculat al centre 948 alumnes. El nombre d'alumnes en Dret estava sobre els 600.

A punt d'acabar-se 1985 es va publicar el decret del Consell pel qual s'aprovaven els Estatuts de la Universitat de València-Estudi General. L'any es va acomiadar amb l'aprovació, per la Diputació, del nou edifici per al Col·legi Universitari.

Al gener de 1986, el vicepresident de les Corts Valencianes, Juan Callao, va anunciar l'elaboració d'un projecte per a l'obertura d'una secció de la Universitat Politècnica de València per a poder impartir classes d'Informàtica, Enginyeria Tècnica Agronòmica i Enginyeria Tècnica d'Arquitectura. Aquesta Universitat, en aquell moment, tenia extensions en ciutats com ara Oriola, Alcoi i Alacant.

El nou edifici que es construiria tenia capacitat per a mil alumnes i un pressupost superior als 407 milions de pessetes.

Aquest curs, després de catorze anys al capdavant del CUC, va presentar la dimissió Agustín Escardino, afectat per la llei d'incompatibilitats. El rector Lapiedra li va dir que deixara la direcció de l'Institut de Química Tècnica, però ell va manifestar les seues preferències a continuar dirigint un centre d'investigació ceràmica. Va ser substituït per José Quereda.

El Consell Interuniversitari va aprovar definitivament la integració del primer cicle de Dret en el CUC i va concedir una subvenció de cent milions per al nou edifici.

En el curs 1986-87 tindrien continuïtat els estudis de Dret, després d'arribar la Conselleria a un acord amb la Universitat pel qual finançaria els costos del quart curs, que ascendien

a trenta milions de pessetes.

El diputat en les Corts Valencianes Joaquín Farnós va demanar al conseller que en dos mesos donara a conèixer els criteris del Consell en matèria d'ensenyament universitari per a la província de Castelló.

A mitjans de desembre es va donar a conèixer el projecte de la Universitat Politècnica de València, que va fer pensar en la possibilitat d'una Escola Superior d'Enginyeria Ceràmica a Castelló, atesa la seua gran producció ceràmica.

En aplicació de la normativa legal, la Junta de Centre del Col·legi Universitari va quedar formalment constituïda per 32 persones i va portar a terme l'elecció democràtica de la direcció. Només hi va haver una candidatura, la de la professora Purificación Escribano López, qui comptava també amb el suport explícit del Bloc d'Estudiants Agermanats, el grup estudiantil més nombrós. L'elecció va tenir lloc el 14 d'abril, el seu equip directiu va quedar conformat pels professors Vicent Martínez Guzmán, Santiago Luis Lafuente i per l'alumne Carlos Ferrer Martí. La professora Escribano pertanyia a la plantilla del CUC des de 1979 i era partidària que la veu del CUC se sentira amb força en la societat castellanenca. Així mateix, remarcava el necessari paper de la investigació.

El seu programa d'actuació es podia sintetitzar en dos punts: d'una banda, era important considerar el Col·legi Universitari de Castelló com una part substancial de la Universitat de València i, d'altra banda, calia desenvolupar unes línies generals de reflexió i d'actuació per a interpretar profundament el sentit i les necessitats dels estudis universitaris a Castelló.

La societat castellanenca vivia cada vegada més intensament els problemes del CUC, i l'ampliació del ventall de més estudis era una demanda clara.

L'11 de maig, el Ple del Consell aprovava el decret pel qual s'autoritzava el Col·legi Universitari, integrat en la Universitat de València, per a organitzar els ensenyaments del primer cicle de la llicenciatura en Dret.

Tres dies més tard, el Consell Interuniversitari Valencià es reunia a Castelló de la Plana, ratificava els projectes de creació de l'Escola Superior d'Enginyeria Química i informava també favorablement perquè s'impartira a Castelló el cinquè curs de Dret.

Al juliol es va reunir el Consell del Departament d'Enginyeria Química, que va aprovar la creació d'una especialitat en Química Industrial del segon cicle de la llicenciatura de Ciències Químiques que s'impartiria a Castelló.

En el curs 1987-88, concretament el dia 13 d'octubre, es va inaugurar amb l'assistència del conseller de Cultura, Educació i Ciència, Ciprià Císcar, el nou edifici del CUC. Per al conseller, els vuit anys següents anaven a ser decisius per als estudis universitaris de Castelló (afortunadament aquest temps es va escurçar). En aquest edifici es van invertir uns tres-cents milions de pessetes.

En el curs anterior els alumnes matriculats en el Col·legi Universitari havien arribat a 2.762.

A primeries de novembre un desajust entre la Conselleria, la Universitat de València i la Universitat Politècnica va tenir com a conseqüència que es desestimara la creació de l'Escola Superior d'Enginyeria Ceràmica, encara que Castelló tindria confirmat el segon cicle de Químiques.

El dia 16 de novembre les Corts Valencianes van rebutjar la creació d'una Universitat a Castelló, proposta que va ser presentada pel diputat Joaquín Farnós; hi van votar en contra 44 diputats socialistes i d'Esquerra Unida.

La directora del CUC, Purificación Escribano, va sol·licitar la implantació dels estudis de Ciències Empresarials i/o Econòmiques. En la Junta de Govern de la Universitat del 26 de juny, el vicerector d'Estudis, José Luis Barona, va presentar l'expedient per a la creació de l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials de Castelló. El Ple de les Corts, el 18 de juliol, autoritzava el segon cicle de la llicenciatura en Químiques, en l'especialitat de Química Industrial, i també que es poguera cursar el segon cicle de Dret, en l'especialitat de Dret Privat.

En començar el curs 1988-89 encara que s'avançava lentament en el desenvolupament dels estudis universitaris, hi havia dificultats que feien problemàtica garantir-ne la qualitat. Moltes de les causes venien plantejades per la Llei de Reforma Universitària que havia portat el Col·legi a dependre ni més ni menys que de cinquanta-tres departaments de la Universitat de València, amb la consegüent disfunció, i a més, cap d'aquests departaments tenia seu a Castelló.

D'altra banda, era impossible aconseguir una plantilla estable i els professors podien ser canviats en qualsevol moment. Per tot això, l'equip directiu va presentar la dimissió pocs dies abans que començara el curs. Va ser, sens dubte, un curs complicat i difícil. La dimissió no va ser acceptada pel Rectorat. Purificación Escribano es va reunir amb el rector Ramon Lapiedra i altres directius de la Universitat, mentre a les Corts Valencianes continuaven vius els debats sobre els estudis universitaris a Castelló.

El rector es va dirigir a la directora del Col·legi, que havia ratificat la seua dimissió, perquè organitzara les eleccions pertinents per a la seua substitució.

En 8 de març, en el transcurs d'una assemblea de professors, es va acordar triar els professors Juan Luis Gómez Colomer, Jordi Adell García, Francisco Toledo Lobo, Vicente Falomir del Campo, en representació del personal d'administració, i els estudiants Ester Andrés del Alar, Antonio Caballer Miedes i Juan Manuel Falomir, per a formar una comissió, presidida per Gómez Colomer, per a dur a terme treballs amb la finalitat de buscar fórmules i idees bàsiques i claus pel que feia al model d'universitat desitjat.

Els primers dies de març va tornar a aparèixer la qüestió dels estudis universitaris a Castelló per divuitena vegada, des de 1983, sense que es trobaren les solucions desitjades.

La Direcció General d'Ensenyaments Universitaris i Investigació pretenia abordar la problemàtica dels estudis universitaris de Castelló en el curs 1989-90 i en va encarregar un estudi a l'empresa Abrente Asesores de Gestión. Les conclusions del qual es van presentar sota el títol *La situación universitaria de Castelló*.

L'informe conclouia que, segons les seues previsions, l'any 2001 hi hauria 5.369 alumnes i 307 professors, per la qual cosa havia de considerar-se adequat el moment per a la creació de la Universitat de Castelló. En aquells moments la matrícula era ja de dos mil alumnes.

La pressió de la societat civil era tan forta que els dirigents socialistes que governaven van començar a fer passos, no només per a garantir el desenvolupament del CUC, sinó per a plantejar-se la creació d'una universitat a Castelló.

La dimitida direcció del Col·legi va ser reemplaçada per una Comissió Gestora presidida pel professor Salvador Cabedo per a dirigir la gestió acadèmica ordinària. Dies després, el rector Lapiedra va rebre aquesta Gestora, a la qual va prometre i va confirmar el seu suport. L'aportació d'aquest nou equip directiu va ser molt important per a superar les moltes tensions existents.

El Consell Social de la Universitat de València va aprovar el 5 de desembre la creació d'una Facultat de Dret a Castelló.

El president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma, que havia sigut rebut amb una forta esbroncada en la inauguració d'un centre esportiu, va prendre ple coneixement de la crisi de Castelló pel tema universitari, i el 15 de desembre, davant la sorpresa de tots, va convocar a una reunió urgent l'equip directiu del CUC i les primeres autoritats, el rector de la Universitat de València i el conseller de Cultura, Educació i Ciència, als quals va informar que havia pres la ferma decisió d'iniciar els tràmits per a dotar a Castelló d'una universitat pròpia.

La notícia va omplir de satisfacció als castellonencs i va ser àmpliament destacada pels mitjans de comunicació. El conseller Antoni Escarré va informar sobre la seua estructura.

El 19 de desembre es va convocar una Junta del CUC per a donar compte d'aquesta reunió amb el president Lerma, oberta a la comunitat universitària, i en la qual el professor Salvador Cabedo va fer constar que la decisió de crear una universitat podia ser interpretada com a resultat i culminació dels vint anys de treball ben realitzat en el Col·legi Universitari.

El professor Cabedo va informar dels principis bàsics que l'equip directiu mantindria en les seues relacions amb els àmbits de les institucions polítiques i universitàries interessades en la implantació d'estudis, i especialment amb els òrgans competents per a la creació de la universitat de Castelló.

El curs 1990-91 es convertiria en un curs històric perquè seria l'últim del Col·legi Universitari de Castelló, ja que, en el seu transcurs, les Corts Valencianes van aprovar la creació de la Universitat Jaume I. Poc abans del començament de l'any acadèmic, el Consell va aprovar la creació de l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials de Castelló. Va ser nomenat director d'aquesta el professor José Miguel Bachero i, mitjançant un altre decret, s'aprovava la creació de la Facultat de Dret. Mentrestant, el Col·legi seguia amb la seua activitat habitual.

El dia 15 d'octubre de 1990 el Consell va nomenar «director del Projecte de creació i desenvolupament de la futura universitat» el professor castellonenc Francesc Michavila, qui aleshores era director del Departament de Matemàtiques Aplicades i Mètodes Informàtics de la Universitat Politècnica de Madrid.

El conseller de Cultura, Educació i Ciència va nomenar una Comissió Tècnica en què també hi havia el professor Salvador Cabedo, en representació del CUC. La comissió es va instal·lar a la Casa dels Caragols, seu de la Generalitat a Castelló. Posteriorment es van traslladar al complex educatiu de la Penyeta Roja, on inicialment va tindre la seu el Rectorat. Tots tenien molt clar que la pretensió era projectar una universitat de qualitat, competitiva i amb visió de futur.

Abans d'iniciar-se el curs es va dedicar un homenatge pòstum als professors Francisco Gaviña Ribelles i Julio Medina Escriche, morts poc abans, per la seua aportació al Col·legi Universitari. També es va retre un homenatge al professor José María Mulet Ortiz.

A l'abril de 1991, 78 professors del CUC van visitar centres oficials i privats d'ensenyament de la capital i província per a informar de la pròxima universitat, i es van realitzar nombroses activitats culturals, conferències, etc.

Al novembre, el professor Michavila presentava el projecte de la futura universitat i anunciava que els professors que impartien classes podrien seguir fent-ho en la nova universitat.

La Mesa de les Corts, el 5 de desembre, va aprovar la tramitació del Projecte de Llei de creació de la Universitat Jaume I de Castelló. El president de les Corts Valencianes, Antoni García Miralles, va acabar amb aquestes paraules: «*La Universitat de Castelló ha de ser la millor i una esperança de futur i modernitat*».

Immediatament, el conseller, el president de la Diputació, Francisco Solsona, i l'alcalde de Castelló, Daniel Gozalbo Bellés, van signar un conveni per a l'adquisició de terrenys i la realització de les infraestructures necessàries. Les Corts Valencianes, al març, aprovaven el pressupost de la Universitat Jaume I, que ascendia a 1.714 milions de pessetes. El 15 d'abril la Generalitat nomenava Francesc Michavila primer rector. Al mateix temps, es transferien a la Universitat Jaume I tots els centres d'ensenyament universitari de Castelló.

Començava la singladura històrica de la Universitat Jaume I i passava a la història el Col·legi Universitari de Castelló, nascut el 14 d'octubre de 1969, i en la història del qual van col·laborar centenars i centenars de persones que mereixen la gratitud i el reconeixement de tota la societat, perquè va ser l'embrió que desembocaria feliçment en la Universitat Jaume I.

Antecedents educatius

Institut Francesc Ribalta

Educar

Desenvolupar o perfeccionar les facultats i aptituds d'una persona per a la seua perfecta formació adulta.

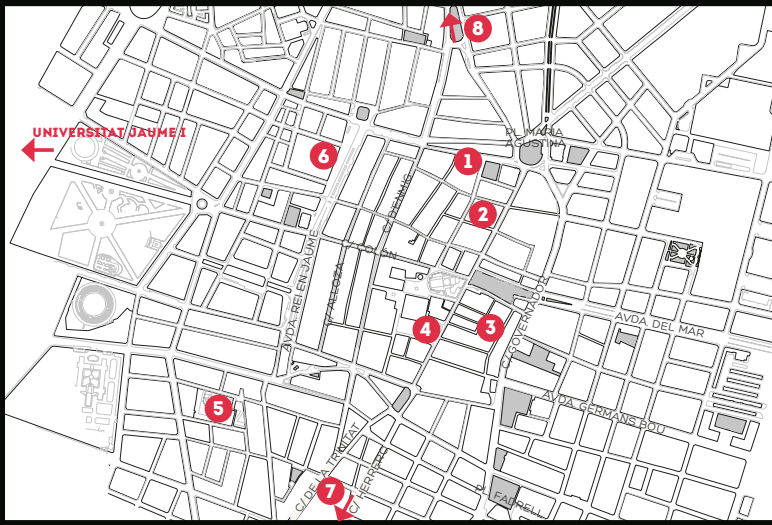

Cronologia

- **Les Aules de Gramàtica i Llatinitat**, centrades en l'estudi de la gramàtica llatina i la denominada «vulgar», van estar funcionant fins a l'any 1846. Gestionades pel municipi, es van instal·lar davant de l'antic Hospital de la Vila, al final del carrer de Cavallers (plaça de l'Estudi, hui plaça de les Aules).
- **La Casa de l'Ensenyament**, fundada per Isabel Ferrer (1728-1793). Va albergar des de 1778 la primera escola de xiquetes gratuïta.
- **El Col·legi d'Orfes**, fundat pel Bisbe Climent (1706-1781) l'any 1789. Va impartir ensenyaments fins a l'any 1835, quan va estar afectat per la desamortització.
- **L'Escola Normal (fins al 1847) i l'Institut de Segon Ensenyament (1846)** van ocupar l'edifici del convent de Santa Clara (1540), que amb la desamortització l'any 1843 va ser cedit a la Diputació Provincial. En 1934 l'Ajuntament va derrocar el convent. Estava situat en el que hui és la plaça de Santa Clara.
- **Les Escoles Pies** es van obrir en 1897 en l'edifici al costat de l'església de la Trinitat, obra de l'arquitecte Manuel Montesinos.
- **L'Escola Normal Elemental de Mestres (1898)** es trobava en les dependències del convent de Santa Clara. A partir de 1913 adquireix el rang d'Escola Superior i en 1916 es trasllada a l'edifici de l'Institut Ribalta. En 1960, després de la construcció del nou edifici al carrer

d'Herrero, se situen les dues escoles, una femenina (Isabel Ferrer) i una altra masculina (Francisco Tárrega). Amb l'aprovació de la Llei general d'educació (1970) passa a denominar-se Escola de Formació del Professorat d'EGB i s'incorpora a la Universitat de València.

- **L'Institut General i Tècnic**, posteriorment anomenat Institut Nacional d'Ensenyament Mitjà (Francisco Ribalta) va ser inaugurat en 1917, obra de l'arquitecte Tomás Traver. També va albergar l'Escola Normal.
- **L'antiga escola d'ATS** dependent de l'Institut Nacional de Previsió l'any 1978 es converteix en Escola Universitària d'Infermeria La Nostra Senyora del Sagrat Cor, adscrita a la Universitat de València.
- **L'Institut d'Estudis Socials Lleó XIII**, des de 1962 fins a la seua adscripció a la Universitat de València en 1989 com a Escola Universitària de Graduats Socials. Les classes s'impartien a l'Institut Francesc Ribalta.

Inicis del Col·legi Universitari

Integració en la Universitat de València

Integrar

Fer entrar en un tot com a part integrant.

Cronologia

- **18-02-1969.** Conveni de la Diputació Provincial i l'Ajuntament de Castelló amb el Departament d'Investigació Operativa de la Universitat de València amb l'encàrrec d'estudiar la possible instal·lació a Castelló d'un centre d'ensenyament superior o seccions delegades de la Universitat de València.
- **09-09-1969.** S'entrega l'estudi en el qual es contempla la possibilitat de creació d'estudis universitaris a Castelló. Es proposa com a emplaçament el Seminari Diocesà Mater Dei. La visita de Julián San Valero, catedràtic inspector de les instal·lacions, possibilita l'inici dels estudis universitaris.
- **14-10-1969.** Inauguració del primer curs acadèmic, després del nomenament del professor José Luis Aguirre Sirera com a cap d'estudis, en el Seminari Mater Dei. Es preveia estar un màxim de cinc anys en aquestes instal·lacions, fins a la construcció d'un edifici universitari propi.
- **14-08-1970.** S'aprova la Llei 14/1970, general d'educació, que regula també els col·legis universitaris.
- **07-06-1971.** Dimissió del cap d'estudis.
- **10-1971.** Nomenament del professor Teófilo Sanfeliu Montolio com a cap d'estudis.
- **04-11-1971.** Constitució del Col·legi Universitari de Castelló adscrit a la Universitat de

València i aprovació dels seus Estatuts (Decret 2675/1971 del Ministeri d'Educació, BOE núm. 264, 4/11/1971).

- **11-08-1972.** Presa de possessió com a director del CUC d'Agustín Escardino Benlloch, per nomenament del rector de la Universitat de València.
- **25-09-1973.** La Diputació Provincial assumeix la titularitat del CUC, segons certificat del secretari de la Diputació.
- **07-12-1973.** Adaptació del CUC a la nova Llei general d'educació i aprovació del seu reglament (Decret 3348/1973 del Ministeri d'Educació, BOE núm. 14, 16/01/1974). A l'inici s'assenyala que la Diputació Provincial ha assumit la titularitat del CUC.
- **05-1974.** Primer número de la revista *Millars*, editada per la Diputació Provincial amb treballs de professorat del CUC.
- **1975-1976.** El pressupost previst per a aquest curs era de 5.340.000 pessetes per a despeses de funcionament; d'aquestes, 2.000.000 de pessetes corresponien al lloguer del Seminari Mater Dei. La despesa en professorat s'estimava en un poc més de 21.000.000 de pessetes. L'aportació econòmica de la Diputació en 1975 va ser de 4.000.000 de pessetes, i en 1976 de 12.283.901 pessetes.
- **19-09-1975.** El Claustre lamenta la delicada situació econòmica i l'alumnat es queixa de l'incompliment de la dedicació del professorat. La societat civil es posiciona per la continuïtat del Col·legi Universitari.
- **17-05-1976.** Acord entre la Diputació i la Universitat de València pel qual la Diputació facilitarà els locals i instal·lacions per al Col·legi Universitari i s'obliga a efectuar les construccions necessàries i a assumir les despeses econòmiques que comporten d'acord amb el concert econòmic que se subscriu amb l'Administració de l'Estat. Els ensenyaments que s'impartiran seran els de primer cicle de les facultats de Ciències i de Filosofia i Lletres.
- **1977.** Primera tesi doctoral llegida en el CUC «Estudios de la extracción de caprolactama

con tolueno, en columnas de pisos perforados», d'Ángel Álvarez, dirigida pel professor Agustín Escardino.

■ **21-04-1977.** El Claustre exigeix a la Diputació Provincial que es manifeste sobre la continuïtat del CUC. Creixen els problemes econòmics i acadèmics que qüestionen la continuïtat dels estudis universitaris a Castelló. Augmenta el dèficit econòmic. Queda reduïda l'estabilitat del professorat a conseqüència de les oposicions a càtedres i agregacions, que fa que el professorat es trasllade a altres universitats. Dels més de cinquanta professors i professores, només hi ha dèsset doctors o doctores.

■ **15-04-1977.** Informe del president del Patronat sobre la delicada situació del CUC en la qual manifesta que la Diputació no té consciència de ser la titular del centre i tampoc ha nomenat formalment el Patronat. Demana que es dispose de locals propis i no en lloguer en precari. Proposa una reordenació dels estudis que s'han d'impartir i que la Diputació nomeni el Patronat i s'assumeixca un finançament que elimine el dèficit. El pressupost per a l'any 1977 era de 37.341.777 pessetes en les despeses i de 27.013.330 pessetes en els ingressos, amb un dèficit inicial de 10.328.447 pessetes.

■ **22-04-1977.** Petició del CUC a la Diputació sobre la urgència de manifestar-se per la continuïtat del centre per al curs 1977/78.

■ **20-06-1977.** Acta notarial de la Federació de Pares d'Alumnes als parlamentaris de la UCD i del PSOE acompanyada de 18.072 signatures de pares demanant la continuïtat i l'ampliació dels estudis universitaris a Castelló.

■ **05-09-1977.** Informe remès pel Patronat al Ministeri d'Educació respecte de la situació del CUC en el qual es reconeixen uns deutes de 15,3 milions de pessetes; es requereix que siguin ateses urgentment les peticions econòmiques a curt termini (39,5 milions de pessetes) i que es donen garanties de finançar al 25 % les noves construccions.

■ **02-12-1977.** Informe del director del centre en el qual indica que l'objectiu més immediat és consolidar la seua situació actual i la creació gradual de facultats universitàries que

donen lloc a un campus universitari que, amb el temps, podria transformar-se en la Universitat de Castelló.

■ **18-03-1978.** RDL 10/1978 pel qual s'aprova el règim preautonòmic del País Valencià i RD 477/1978, de 17 de març, que estableix el seu desenvolupament (BOE 18/03/1978). Es transfereix al règim autonòmic les competències en matèria educativa.

■ **28-12-1978.** Reclamació al Ministeri d'Educació per la qual es requereix la integració del CUC en la Universitat de València.

■ **20-02-1979.** RD 1721/1979, de 20 de febrer, pel qual es disposa la integració del Col·legi Universitari de Castelló en la Universitat de València. La integració acadèmica no va fer immediatament efectiva la integració econòmica. Es garanteix la continuïtat del CUC, però no el final dels problemes econòmics i acadèmics.

1970/71

COLEGIO UNIVERSITARIO DE CASTELLÓN
UNIVERSIDAD DE VALENCIA

HORARIO CLASES FILOSOFIA Y LETRAS.

- PRIMER CURSO -

GRUPO DIURNO

Horas.	Lunes	Martes	Miercoles	Jueves	Viernes	Sábado.
10	Arte	Griego	Griego	Inglés	Griego	Latín
10 - 11	Francés	Arte	Arte	Latín	Latín	Inglés
11,30- 12,30-	Historia	Inglés	Francés	Lengua	Historia	Francés
12,45- 13,45-	Filosof.	Lengua	Filosofía	Historia	Filosofía	Lengua

=====oOo=====

ESTE HORARIO REGIRA DESDE EL LUNES, DIA 26 DE OCTUBRE.

SEÑORES PROFESORES DE ESTE GRUPO:

Historia del Arte	: Don Ramón Rodríguez Culebras
Lengua y Literatura Griegas.	: Doña Concepción León Alvaro.
Lengua y Literatura Españolas.	: Don Cesar Simón Gordo
Historia Universal	: Don Manuel Ardit Lucas
Fundamentos de Filosofía	: Don Miguel Mestre Navarro.
Lengua Inglesa	: Doña Maria-Cruz Ferrer Rodríguez.
Lengua Francesa	: Don Alberto Fernández Albalate.
Lengua y Literatua Latinas	: <u>Don Ismael Roca Meliá</u>

COLEGIO UNIVERSITARIO DE CASTELLÓN
UNIVERSIDAD DE VALENCIA

HORARIO DE CLASES TEORICAS, CIENCIAS.

Horas	Lunes	Martes	Miercoles	Jueves	Viernes	Sábado.
9 a 10	Biología	Química	Geología	Química	Química	Geología
10 a 11	Física	Geología	Física	Biología	Física	Biología
11'30 - 12'30	Mat.Gen.les. grupo 2. Dibujo.	Mat.Gen. grupo 1. Dibujo.	Algebra	Mat.Gen. Grupo 1 Dibujo.	Algebra	Química
12'45 - 13'45	Algebra	Cálculo	Mat.Gen. Grupo 2. Dibujo	Cálculo	Cálculo	Física.

=====oOo=====

ESTE HORARIO REGIRA DESDE EL DIA 24, INCLUSIVE,
DEL PRESENTE MES DE OCTUBRE.

SRES PROFESORES DE ESTE GRUPO:

Cálculo y Matemáticas Generales:	Don José-Francisco Puertas Domingo.
Algebra y Matemáticas Generales:	Don Manuel Marqués Pérez.
Biología	: Don José-Maria Mulet Ortiz.
Dibujo Técnico	: Don Alberto Guallart Ramos.
Física	: Don Pedro-Antonio Viciano Moltó.
Geología	: Don Teófilo Sanfeliu Montolio.
Química	: Don Rafael Llopis Castelló.

COLEGIO UNIVERSITARIO
DE
CASTELLÓN
UNIVERSIDAD DE VALENCIA
SECRETARIA

Horaris del curs 1970-1971.
Arxiu General de la Universitat Jaume I. Fons CUC, caixa núm. 20/2.

Horaris del curs 1970-1971.
Arxiu General de la Universitat Jaume I. Fons CUC, caixa núm. 20/2.

MILLARS

I

AÑO 1974

EXCMA. DIPUTACION PROVINCIAL DE CASTELLON DE LA PLANA

Exemplar núm. 1 de la revista *Millars*.
Arxiu General de la Universitat Jaume I.

CICLE CULTURAL DE FI DE CURS 1977-78

COLLEGI UNIVERSITARI DE CASTELLO. COMISSIO D'ACTIVITATS CULTURALS

DIA	HORA	
18 Maig	19'45	Recital poètic per poetes castellonencs. Al edifici "Hucha".
19	19'45	Homenatge a Vicente Aleixandre; taula rodona. Saló d'actes del edifici "Hucha" de la Caixa d'estalvis, (amb la intervenció de: José Luis Cano, Francisco Brines y Guillermo Carnero).
20	22'30	Recital del nostre cantant RAIMON. Saló d'actes Cine Sindical.
23	19'30	Inauguració de la exposició "ART ACTUAL DEL PAIS VALENCIA" a la Casa de la Cultura. Es clausurarà el dia 3 de Juny.
	20	Concert de l'orquestra de Cambra de Castelló. Al Cine Sindical.
24	20	Actuació del Grup "AL TALL". Al Cine Sindical.
26	19'30	Taula rodona: "PRESENCIA I FUTUR DEL PATRIMONI ARTISTIC DEL PAIS VALENCIA". Al edifici "Hucha".
27	11	Actuació teatral del Grup L'ENTAU LAT amb l'obra infantil "SALVEM LA NATURA". Al Cine Sindical.
	19'30	Actuació teatral del Grup L'ENTAU LAT amb l'obra "MORT EL GOS QUEDA LA RABIA". Al Cine Sindical.
2 Juny	19'30	Conferència "PANORAMA I PROBLEMATICA DE L'ART VALENCIA ACTUAL. Casa de la Cultura.

Fullet d'activitats culturals de finals de curs 1977-1978.
Arxiu de la Diputació Provincial, caixa núm. 9585.

Creixement amb dificultats econòmiques i acadèmiques

Primer edifici del campus

Reivindicar

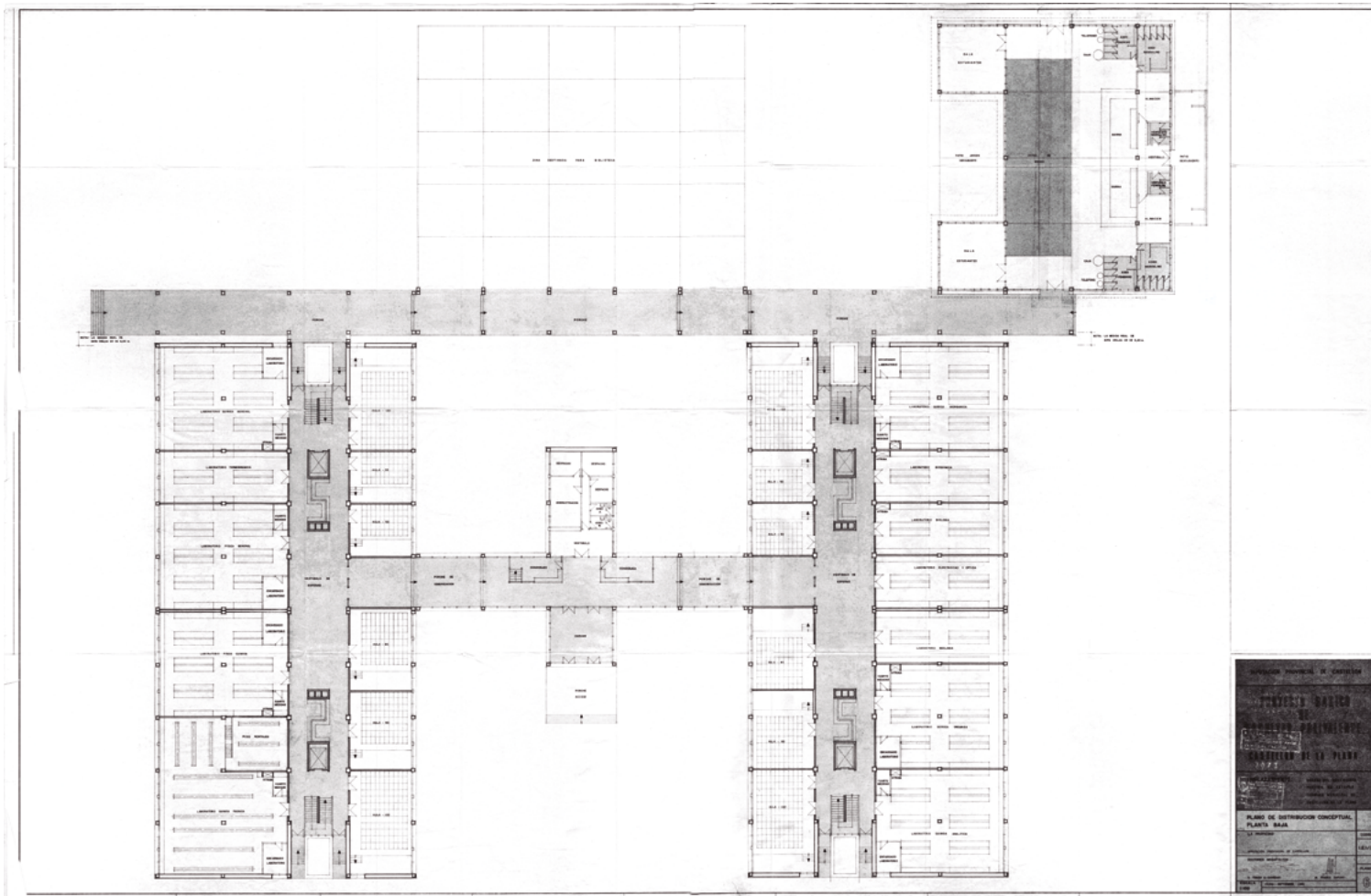
Reclamar, exigir allò a què es té dret.

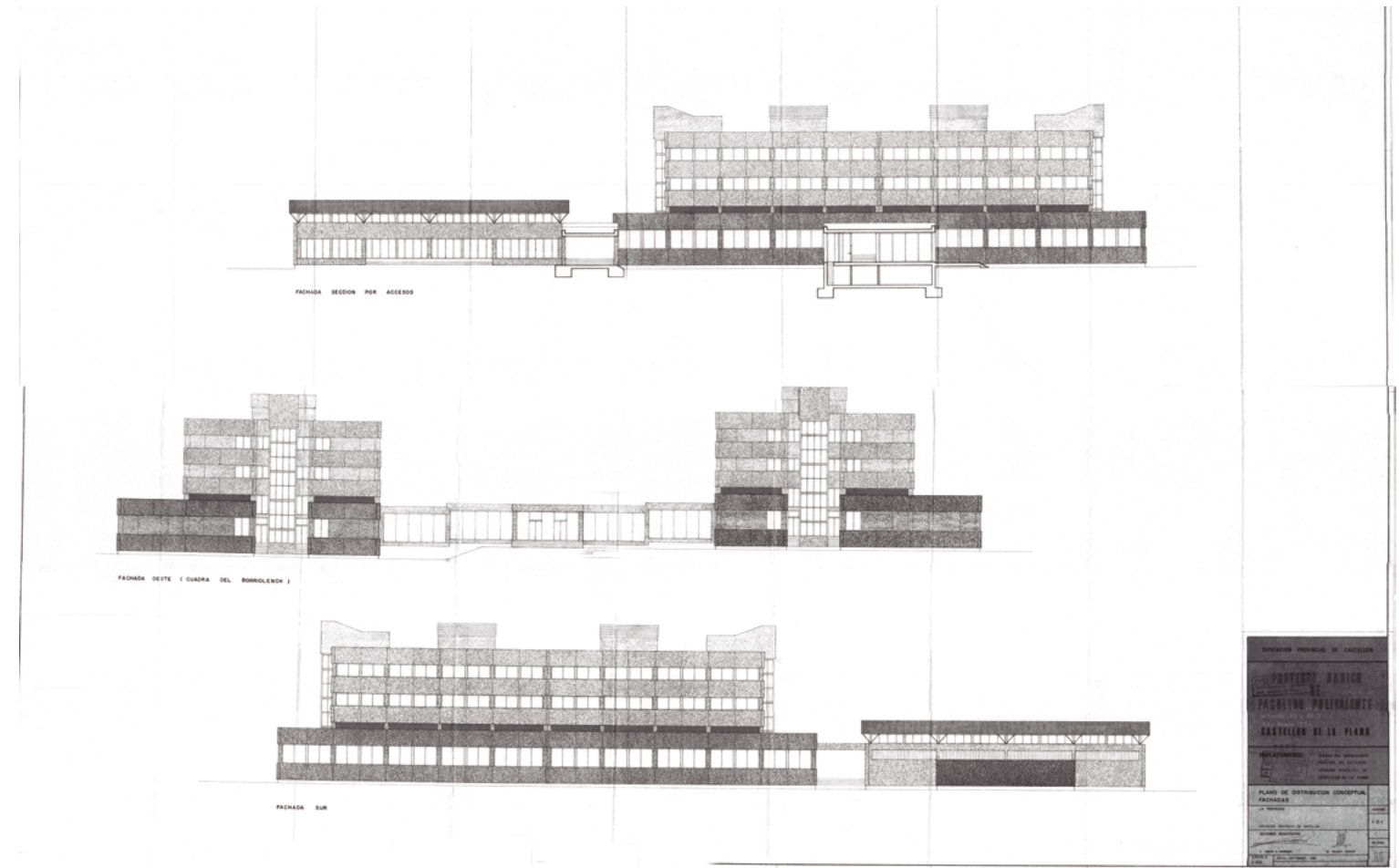
Cronologia

- **23-06-1980.** El Patronat del CUC, segons el certificat del secretari, tria l'opció per al primer edifici presentada pels arquitectes per un import de 224.818.356 pessetes.
- **30-06-1980.** L'Ajuntament de Castelló de la Plana cedeix 59.000 m2 al costat de la carretera de Borriol al Patronat per a la construcció del nou campus.
- **11-07-1980.** Conveni entre el Patronat i la Universitat de València en el qual es ratifica el conveni signat el 6 de febrer de 1979 i s'estipula que el Patronat haurà d'abonar les diferències econòmiques en la retribució del professorat respecte de les de la Universitat.
- **16-10-1980.** Acte de col·locació de la primera pedra del nou edifici, finançat per un préstec sol·licitat per la Diputació.
- **19-12-1980.** Aprovació pel Ple de la Diputació del Projecte d'execució del primer edifici del campus, denominat «Facultat Polivalent», per un import de 255.689.807 pessetes.
- **1981.** El pressupost de la Universitat de València inclou per primera vegada de manera oficial el pressupost per al CUC, encara que sense contemplar totes les despeses necessàries per a garantir el seu funcionament.
- **16-09-1981.** Conveni entre la Universitat de València i la Diputació en el qual l'ens provincial es compromet a finançar la impartició progressiva dels tres primers cursos de la llicenciatura en Dret.
- **01-1981.** Vaga de professorat no numerari reivindicant estabilitat laboral.

- **22-10-1982.** Inauguració oficial del primer edifici del campus, encara que l'activitat docent es realitzava des del 22 d'abril.
- **12-1982.** Presentació del Projecte de la Facultat de Dret, que mai va arribar a realitzar-se. Apareix la primera proposta de disseny del que hauria de ser el campus universitari.
- **25-08-1983.** Llei orgànica 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària (BOE núm. 209 d'1 de setembre). Aquesta llei buida de contingut els col·legis universitaris i els limita a la implantació dels primers cicles. Igualment, amplia les competències dels departaments pel que fa a l'organització docent, la planificació de la investigació, la distribució del pressupost i la dotació de plantilles.
- **05-11-1984.** Dos estudiants moren en accident de trànsit quan accedien al CUC des de la carretera de Borriol.
- **19-11-1984.** Més de 2.000 estudiants i estudiantes es manifesten reivindicant millores en els accessos i poder acabar els estudis a Castelló. El professorat sol·licita la creació de dues facultats (Ciències i Lletres), i de la Facultat de Dret.
- **1984.** Primera tesi doctoral realitzada íntegrament en les instal·lacions del CUC: «Sensibilización de la fluorescencia del complejo aluminio-morina, en presencia de agentes tenso activos no iónicos y en medio MBK-estanol-agua. Determinación de aluminio en aguas naturales y residuales», del professor Félix Hernández.
- **08-1985.** La Generalitat Valenciana redacta el projecte de millora dels accessos al CUC. Les obres finalitzen al gener de 1986.
- **1986.** El professor José Quereda substitueix Agustín Escardino en la direcció del CUC.
- **11-1986.** La Diputació Provincial adjudica les obres d'ampliació del CUC.
- **12-1986.** La Universitat Politècnica de València s'ofereix a crear una Escola d'Enginyeria Ceràmica a Castelló.

Plànol núm. 6 (planta baixa) del Projecte Bàsic de la Facultat Polivalent.
Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

Plànol núm. 11 (façana) del Projecte Bàsic de la Facultat Polivalent.
Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

OBRAS DE CONSTRUCCION DE
LA FACULTAD POLIVALENTE.
=====

ACTA DE
COMPROBACION DE REPLANTEO.

En Castellón de la Plana, a dieciocho de marzo de mil novecientos ochenta y uno, en los terrenos en los que ha de construirse el edificio de la Facultad Polivalente y para proceder a la comprobación de replanteo de la obra se reúnen Don Vicente Traver Gonzalez-Espresati y Don Miguel Prades - Safont, Doctores Arquitectos, Directores de las obras; Don Vicente Soto Ibañez, Ingeniero de Caminos, Delegado de la Empresa adjudicataria de las obras, Cubiertas y MZOV, S.A.; y Don Ernesto Guaita de Lila y D. José Miguel Llopis Peris, Aparejadores que desempeñarán la Asistencia de Dirección de las obras.

Comprobado el replanteo y encontrándolo conforme acuerdan dar por iniciadas las obras desde esta fecha.

Y para debida constancia, en cumplimiento de lo que dispone el artº. 4.1 del Pliego de Condiciones Facultativas del Proyecto que ha servido de base para la contratación, expiden la presente Acta por cuadruplicado ejemplar y a un solo efecto que firman en el lugar y fecha antedichos.

fdo: V. Traver
Arqtº. Director.

fdo: M. Prades
Arqtº. Director

fdo: V. Soto, por
Cubiertas y MZOV.

fdo: E. Guaita
Aparejador.

fdo: J. M. Llopis
Aparejador.

Acta de comprovació del replanteig de les obres de la Facultat Polivalent.
Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

ACTA DE RECEPCION DEFINITIVA
=====

En Castellón de la Plana a 16 Enero 1.984, y para proceder a la recepción definitiva de las obras de la Facultad Polivalente, se reúnen el Ilmo. Sr. D. Francisco Solsona Garbí, Presidente de la Excma. Diputación Provincial de Castellón, D. Alfredo García Crespo, Secretario General de la misma; D. Vicente Traver G. Espresati, Doctor Arquitecto, Jefe del Servicio de Arquitectura y Urbanismo de la Excma. Diputación Provincial de Castellón y Director de las obras; y D. Vicente Soto Ibañez, representante de la Empresa CUBIERTAS Y MZOV, S.A. adjudicataria de las obras a recibir según Decreto de 9 de Marzo de 1.981

Informadas favorablemente las obras con fecha 15 Noviembre 1.983 por el Arquitecto Director de las mismas -- en cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 62.2. del vigente Reglamento de Contratación de las Corporaciones Locales y no habiendo resuelto nada en contrario la Corporación Provincial desde dicha fecha, se entiende acordada la recepción definitiva.

Y para que conste a los efectos oportunos, se extiende por duplicado la presente acta que firman en el lugar y fecha antedichos.

EL PRESIDENTE DE LA EXCMA.
DIPUTACION

EL SECRETARIO GENERAL

EL ARQUITECTO DIRECTOR

EL CONTRATISTA
CUBIERTAS Y MZOV, S. A.

Fdo: Vicente Soto Ibañez
Delegado

Acta de recepció definitiva de les obres de la Facultat Polivalent.
Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

Reunidos en el día de hoy 16 de Octubre de 1980, en los terrenos cedidos por el Excmo. Ayuntamiento de Castellón, situados en la partida Bovalar, entre el Rio Seco y carretera de Morella, con una superficie de 12.960 m², siendo las trece horas y estando presentes las primeras Autoridades Provinciales y Locales, Sres. Alcaldes de diversas localidades, representantes de los Centros Académicos, Docentes y Culturales, Entidades varias, Corporación Provincial, Patronato del Colegio Universitario, Medios de Comunicación Social e invitados.

Bendecida la primera piedra por el Excmo. y Rvdmo. Sr. D. JOSE MARIA CASES DEORDAL, Obispo que es de la Diócesis de Segorbe-Castellón, se extiende la presente ACTA, para que conste como testimonio fehaciente del acto de iniciación de las obras de construcción del primer edificio del "CAMPUS UNIVERSITARIO" de Castellón, que firman el EXCMO. SR. D. RAFAEL MONTERO GOMIS, Gobernador Civil de la Provincia; ILMO. SR. D. JOAQUIN FARNOS GAUCHIA, Presidente de la Diputación Provincial; ILMO. SR. D. ANTONIO J. TIRADO JIMENEZ, Alcalde Presidente del Excmo. Ayuntamiento de Castellón; MAGNIFICO Y EXCMO. SR. RECTOR DE LA UNIVERSIDAD DE VALENCIA, D. JOAQUIN COLOMER SALA; D. ALFREDO PASQUAL CEBRIAN, Presidente del Patronato Rector del Colegio Universitario de Castellón; en el lugar y fecha ut supra, de todo lo cual, yo, D. ALFREDO GARCIA CRESPO, como Secretario General de la Excmo. Diputación Provincial, doy fé y certifico.

[Handwritten signatures]

Alfredo García Crespo

Certificat del secretari de la Diputació de l'acte de col·locació de la primera pedra del campus universitari.
Fons de l'Arxiu de la Diputació, caixa núm. 9585.

Plànol núm. 4 del Projecte Bàsic de la Facultat Polivalent.
Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

ACTA

En el día de hoy, a veintidós de Octubre de mil novecientos ochenta y dos, y siendo las doce horas de la mañana, se procede a la inauguración oficial del Centro Universitario de Castellón, dependiente de la Universidad de Valencia, construido por la Excm. Diputación Provincial, con un importe inicial de construcción y mobiliario de 349.457.434 ptas., sobre solar cedido por el Excmo. Ayuntamiento de la Capital, con una superficie de 59.264 m²., sito en la denominada Cuadra del Borriolenc, en la que se han construido hasta el día de la fecha 15.200 m². y urbanizado 3.715 m². de superficie para jardines y aparcamientos.

Iniciadas las tareas docentes el 22 de Abril del presente año, acoge en los actuales momentos un alumnado de 1.078 universitarios en los diferentes cursos y materias impartidas.

Tras proceder a la bendición de las instalaciones por parte del Vicario Episcopal en representación del Excmo. y Rvdmo. Sr. Obispo de la Diócesis de Segorbe-Castellón, D. José M^a. Cases Deordal, y ante las Autoridades provinciales, Corporaciones Provincial y local, Autoridades Académicas, Claustro de Profesores, representantes de Entidades docentes y otras de la Capital y Provincia, alumnos e invitados.

Presididos por el Secretario de Estado para las Universidades e Investigación Excmo. Sr. D. Saturnino de la Plaza y Pérez, Rector Magnífico de la Universidad de Valencia, Excmo. Sr. D. Joaquín Colomer Sala, Gobernador -

Civil de la Provincia, Excmo. Sr. D. Rafael Montero Gomis, Presidente de la Diputación Provincial, Ilmo. Sr. D. Joaquín Farnós Gauchía, Alcalde de la Ciudad, Ilmo. Sr. D. - Antonio José Tirado Jiménez y Presidente del Patronato del Colegio Universitario D. Alfredo Pascual Cebrián, se firma conmigo Alfredo García Crespo, Secretario General de la - Excm. Diputación Provincial, la presente Acta de cuyo contenido doy fé y certifico.

D. Saturnino de la Plaza y Pérez

D. Joaquín Colomer Sala

D. Rafael Montero Gomis

D. Joaquín Farnós Gauchía

D. Antonio José Tirado Jiménez

D. Alfredo Pascual Cebrián

D. Alfredo García Crespo

Acta d'inauguració del primer edifici del campus.
Arxiu General de la Universitat Jaume I. Fons CUC, caixa núm. 282/3.

UNIVERSIDAD DE VALENCIA
Colegio Universitario de Castellón
Química Analítica

Sensibilización de la Fluorescencia del complejo aluminio-morina, en presencia de agentes tensoactivos no iónicos, y en medios MIBK-etanol-agua. Determinación de aluminio en aguas naturales y residuales.

TESIS DOCTORAL

PRESENTADA POR:

Félix Hernández Hernández

Primera tesi realitzada íntegrament en les instal·lacions del CUC pel professor Félix Hernández, «Sensibilización de la fluorescencia del complejo aluminio-morina, en presencia de agentes tenso activos no iónicos y en medio MBK-etanol-agua. Determinación de aluminios en aguas naturales y residuales».

El camí cap a una universitat per a Castelló

Segon edifici del campus

Arribar

Aconseguir el fet al qual s'aspira.

Cronologia

- **14-04-1987.** Es constitueix la comissió promotora de l'Escola d'Enginyeria Química secundada per la Universitat Politècnica de València. Al mateix temps, la secció de Químiques del CUC sol·licita l'ampliació dels estudis de Química.
- **14-04-1987.** Se celebren les primeres eleccions democràtiques a la direcció del CUC, en les quals és elegida directora del centre la professora Purificació Escribano López.
- **01-09-1987.** La Generalitat Valenciana autoritza el CUC a organitzar el primer cicle de la llicenciatura en Dret (Decret 64/1987, DOGV 651).
- **13-10-1987.** Acte d'inauguració del segon edifici del campus.
- **16-11-1987.** Les Corts Valencianes rebutgen la creació d'una universitat a Castelló.
- **17-11-1987.** El Claustre de la Universitat de València ratifica l'aprovació dels segons cicles de les llicenciatures en Dret i Químiques a Castelló.
- **22-01-1988.** El director territorial de la Conselleria d'Educació indica al rector de la Universitat de València que l'Ajuntament de Castelló està disposat a cedir sòl per a la construcció d'una nova Escola de Professorat d'EGB, i que cedirà després les actuals instal·lacions a la Conselleria. La Junta de Centre accepta el canvi.
- **22-06-1988.** La directora del CUC, Purificació Escribano López, defensa en la Junta de

Govern de la Universitat de València la proposta de creació de l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials a Castelló, que finalment és aprovada.

- **19-07-1988.** El Ple del Consell aprova el Decret 107/1988 pel qual s'autoritza la Universitat de València perquè organitze els ensenyaments del segon cicle de les llicenciatures en Químiques i en Dret.
- **22-09-1988.** Presenta la dimissió la directora del CUC i el seu equip davant la Junta de Centre. En la reunió amb el rector de la Universitat de València, aquest no accepta la dimissió i es compromet a:
 - Canviar la denominació del CUC perquè es puguin impartir llicenciatures completes.
 - Que el professorat pugui adscriure's al centre i no al departament.
 - Canviar el pressupost per a adjudicar una part d'aquest directament al CUC.
 - Augmentar les places de PAS.
 - Creació de departaments en el CUC.

La Junta de Centre del CUC valora positivament aquesta negociació, fixa un calendari i no fa efectiva la dimissió de la direcció, que queda en funcions.

- **20-11-1988.** Manifestació de l'estudiantat en la plaça de Santa Clara de Castelló.
- **30-01-1989.** Assemblea de professorat en el qual es demanen la creació de tres facultats: Ciències, Humanitats i Dret-Ciències Socials.
- **08-05-1989.** La comissió especial encarregada d'elaborar una proposta per a definir els estudis universitaris a Castelló, presidida pel professor Juan Luis Gómez Colomer, presenta el seu treball: «El futuro de los estudios universitarios de Castellón. Bases para la planificación del desarrollo universitario de Castellón».
- **12-05-1989.** Després de diversos debats en les Corts, el *Butlletí Oficial de les Corts Valencianes* de 12 de maig publica la proposició no de llei presentada per tots els grups, que insta a la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència a resoldre els problemes del CUC en el termini de sis mesos.

- **1989.** Carta oberta del professorat i de l'estudiantat del CUC sol·licitant major autonomia per a la gestió acadèmica, administrativa i financera. Proposen com a possible solució la divisió territorial, la millora de les titulacions existents i la creació de segons cicles i noves titulacions.
- **04-1989.** La Direcció General d'Ensenyaments Universitaris i Investigació de la Conselleria sol·licita un estudi a l'empresa Abrense Asesores de Gestión SA amb el títol: «La situación universitaria de Castellón». Aquest estudi establia diferents escenaris i solucions centrades en la creació d'un òrgan de supragovern del campus de Castelló, la creació de facultats i departaments propis i la desaparició del Col·legi Universitari, tot això subjecte a diferents variables.
- **03-10-1989.** Inici del curs marcat per la reivindicació de la construcció de l'edifici de l'Escola de Ciències Empresarials i de la reforma de l'estructura legal del CUC i garanties del seu futur. Estabilització del professorat amb aportació d'una subvenció econòmica per part de la Conselleria d'Educació.
- **17-11-1989.** Reunió de la Junta de Centre, amb la presència del rector Ramon Lapiedra i de la vicerectora Evangelina Rodríguez, per a buscar una solució a la direcció del centre, que estava en funcions. S'acorda nomenar una comissió gestora presidida per Salvador Cabedo.
- **11-12-1989.** El president de la Generalitat anuncia a Castelló la ferma decisió d'iniciar els tràmits per a dotar Castelló d'una universitat.
- **19-12-1989.** Nota de premsa de la Junta de Centre.
- **03-1990.** El CUC acull el Congrés Mundial de Qualitat del Taulell (QUALICER).
- **05-04-1990.** La Junta de Centre del CUC crea una comissió d'estudi que elaborarà el projecte de la nova universitat per a fer-li'l arribar al director general d'Universitats.
- **06-1990.** Primera promoció de llicenciats i llicenciades en Químiques del CUC.

- **07-1990.** La Generalitat Valenciana aprova el Decret 1116/1990 pel qual es crea l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials de Castelló i el Decret 131/1990 pel qual es crea la Facultat de Dret de Castelló, les dues dins de la Universitat de València.
- **10-1990.** Inici del curs acadèmic 1990/91, que serà l'últim del CUC.
- **15-10-1990.** El Consell de la Generalitat nomena el professor Francesc Michavila director del projecte de cooperació i desenvolupament de la futura Universitat de Castelló.
- **23-10-1990.** Inici de les classes de l'Escola d'Empresarials de Castelló en les instal·lacions del CUC, com una extensió de l'Escola d'Empresarials de València. Massificació i desordre amb quasi 800 alumnes per al primer curs.
- **1990-1991.** La Galeria d'Art Octubre inicia el seu camí amb una àmplia programació d'exposicions.

OBRAS DE AMPLIACION
DEL COLEGIO UNIVERSITARIO
DE CASTELLON
=====

ACTA DE COMPROBACION DE REPLANTEO

En Castellón de la Plana a dos de diciembre de mil novecientos ochenta y seis, en el solar del Campus Universitario y para proceder a la comprobación del replanteo de las obras de construcción del Edificio de Ampliación Colegio Universitario, adjudicadas a la Empresa Dragados y Construcciones, S.A., por acuerdo de Pleno de 25 de noviembre de 1.986, se reúnen D. - Vicente Traver G.-Espresati, Doctor Arquitecto, Jefe del Servicio de Arquitectura y Urbanismo de la Excm. Diputación Provincial de Castellón y Director de las Obras, D. José M. Llopis Peris, Aparejador de dicho Servicio que desempeñará la asistencia de Dirección de las Obras y D. Carlos Marín Muñoz representante de la Empresa adjudicataria.

Comprobado que el replanteo general se ha realizado sin dificultad, acuerdan dar por comenzadas las obras y que desde el día de mañana tres de diciembre de 1.986, empiece a contar el plazo de ejecución ofertado y aceptado de diez meses.

Y para debida constancia expiden la presente acta por - cuadruplicado ejemplar a un solo efecto que firman en el lugar y fecha antedichos.

fdo: V. Traver,
Arqtº. Provincial.

fdo: C. Marín,
Representante Empresa.

fdo: J.M. Llopis,
Aparejador.

ACTA DE RECEPCION DEFINITIVA

OBRA: AMPLIACION COLEGIO UNIVERSITARIO CASTELLON
EMPLAZAMIENTO: Ctra. Borriol (CASTELLON)
PRESUPUESTO DE CONTRATA: 407.235.388 pts.
PRESUPUESTO DE ADJUDICACION: 291.784.155 pts.
DECRETO DE ADJUDICACION: Pleno 25/11/86
EMPRESA ADJUDICATARIA: DRAGADOS Y CONSTRUCCIONES S.A.

En el lugar del emplazamiento de la obra, siendo las once horas del día 3 de Julio de 1.989, se reúnen los asistentes abajo firmantes, para proceder por parte del representante de la Diputación Provincial, a su recepción definitiva.

Las actas de recepción provisional se suscribieron los días 7 de Agosto y 23 de Noviembre de 1987, iniciándose en dicha fecha el periodo de garantía de dieciocho meses.

Los asistentes han realizado un reconocimiento detallado de la obra coincidiendo en que presenta un buen aspecto exterior sin que hayan aparecido vicios ocultos. Se comprueba su buen estado de conservación, que ha corrido por cuenta del contratista.

En consecuencia, y con la conformidad de todos los asistentes, se procede a la recepción definitiva de la obra.

Y para que conste a los efectos oportunos, se extiende por triplicado la presente acta que firman en el lugar y fecha antedichos.

EL PRESIDENTE DE LA DIPUTACION

Fdo. F. Solsona Garbí

EL SECRETARIO GENERAL

Fdo. M. Marín Herrera

EL DIRECTOR DE LA OBRA Y REPRESENTANTE
DE LA DIPUTACION

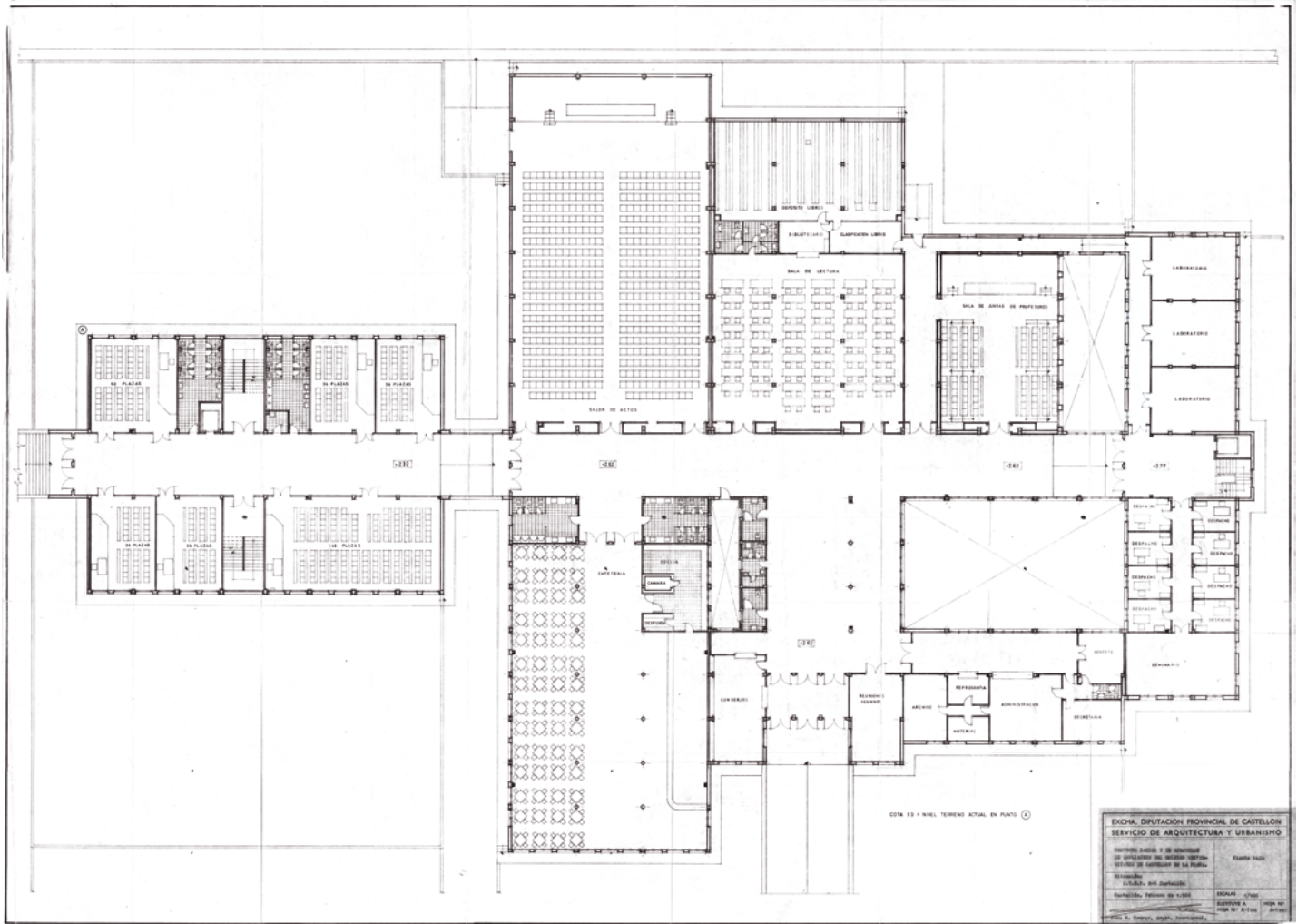

Fdo. J. Pitart Martí

EL CONTRATISTA

Fdo. A. Padilla Padilla

Acta de comprovació del replanteig de les obres del denominat edifici d'ampliació.
Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

Acta de recepció definitiva de les obres del denominat edifici d'ampliació.
Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

Plànol A1bis.1 (planta baixa) del Projecte Bàsic i d'Execució Ampliació CUC. Arxiu del Servei d'Arquitectura de la Diputació Provincial.

La dimisión de la directiva pone al descubierto una situación insostenible y contradictoria

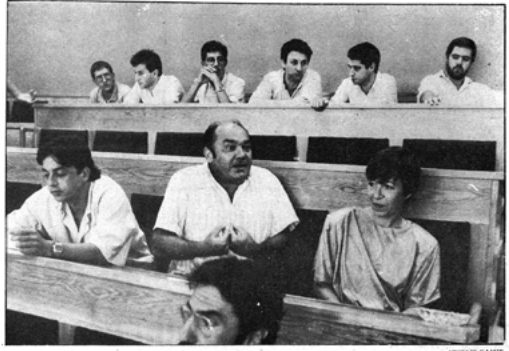
El CUC podría suspender este año el curso académico universitario 1988-89

El curso académico 1988/89 en el Col·legi Universitari de Castelló (CUC) podría suspenderse y no iniciarse siquiera las clases tras la dimisión de la Junta Directiva, comunicada ayer a la Junta de Centro. La situación del CUC, según sus, hasta ahora, directivos es del todo insostenible.

Antoni Albalat / Castelló
 La inexistencia de quorum impidió ayer que dimitiese la Junta de Centro, tras haberlo hecho la directiva. La Junta de Centro del CUC se reunirá el próximo lunes para estudiar la actual situación. El comentario general de los asistentes apuntaba con insistencia hacia la dimisión de este órgano y la suspensión del curso en tanto no se solucionen los graves problemas que ahora padecen el CUC.
 El secretario del centro y miembro de la directiva dimisionaria, Santiago Luis resumía así las circunstancias presentes de la enseñanza universitaria en Castelló: «Con la estructura actual y en las actuales condiciones no podemos garantizar la dignidad mínima indispensable de los estudios universitarios en Castelló. Y si, como dirección, no podemos garantizar esto, aquí no hacemos nada. Es preferible no estar. O algunos cambios en los estudios universitarios en Castelló son inviables».

Las razones que han motivado la dimisión pueden resumirse en la incompetencia de funciones de la directiva. Esta incompetencia viene motivada por el marco legal dentro del que funciona el CUC. Como colegio universitario imparte los tres primeros cursos de un total de seis carreras, dependiendo los profesores de 53 departamentos de la Universidad de Valencia, ninguno de los cuales tiene sede en Castelló. Esto significa que el CUC no puede conseguir una plantilla estable de profesores para impartir la docencia; la directiva no tiene ninguna responsabilidad sobre esos profesores y, en muchos casos, ni se le comunica la ausencia de profesorado. «Como aquí no hay ninguna plantilla estable de profesores», señala la ex-directora Purificación Escrivano, «las plazas del centro que la sociedad de Castelló estuvo pagando durante muchos años con el Patronato, ahora se van a Valencia porque lo piden los departamentos. No puede haber calidad docente ni investigadora. Creemos que el CUC no puede ser una academia donde uno venga a dar la clase y se vaya».

La directiva señala también que, haciendo al margen de la actual estructura legal del CUC que, una vez más, manifiesta su insuficiencia legal para acoger la demanda de la sociedad castellonense. Nos encontramos con contradicciones co-

La directiva, impotente, ha dimisionado tras explicar su postura a la junta del centro. VICENT GAMIS

mo que 4º y 5º de Derecho no pertenecen al CUC, sino a la Facultad departamental, ya que es de Valencia y de 1º a 3º pertenecen al CUC. También es una contradicción que no haya dinero para el funcionamiento 'normal' de las seis carreras del CUC y la Generalitat amplie créditos para 4º y 5º de Derecho y 4º de Química. Esto nos parece bien, porque supone una potenciación de los estudios universitarios, pero no deja de ser una contradicción».

Además, no existe personal administrativo para atender al profesorado en Valencia. Tampoco existe personal en la biblioteca que recatalogue los fondos existentes antes de la incorporación de los bibliotecarios. «Los fondos de ayuda a la investigación y a la docencia, sólo simbólicamente llegan al Centro. De hecho, los gestionan los departamentos».

Según indicó el ex-vicedirector de profesorado, Vicent Martínez Guzmán, la directiva saliente ha-

estudiado otros modelos -que no se han aplicado- para hacer viable el funcionamiento óptimo del CUC. Uno de estos modelos es el de la división territorial, tal y como se viene haciendo en Tarragona. La división territorial le permite a la Facultad de Barcelona tener Facultades y departamentos en Tarragona totalmente independientes, con presupuesto y profesorado propios y con capacidad de gestión, cosa que en Castelló no ocurre.

Sin una gestión desde Castelló, todo lo anterior no puede realizarse. No se puede caer en perspectivas provincialistas de la investigación y la docencia, una universidad, un centro, colegio o como quiera que se llame, necesita de una base real. Y esa base real es algo más que edificios de trescientos millones de pesetas, bastante más que no tenemos...

ANTONI ALBALAT
 ¡Qué bonito es tener Universidad!

La imposibilidad de un funcionamiento unitario y de la estabilización del profesorado en el CUC producen una situación de equifrencia administrativa que escapa a toda lógica. La manipulación de encuestas y las campañas hábilmente orquestadas por diversos sectores sociales han dado origen a dos compartimentos estancos que no pueden garantizar a la sociedad castellonense una enseñanza de calidad.

Era muy bonito, tal vez demasiado, poder decir que ya tenemos universidad en Castelló. Pero la realidad es otra y ha acabado estallando en una úlcera que necesitará de algún servicio de urgencias. No se pueden tener en un mismo edificio cincuenta y tres piecitas de un mosaico destinado a universalizar al hombre, a fomentar la investigación y a preparar a los jóvenes para un futuro que se extiende más allá de Almenara y Vinaròs. Cincuenta y tres piecitas que si en cada una para su lado, que no se pueden integrar en una cabeza viable que optimice métodos de trabajo, que aine y potencie un proyecto docente, que promocióne profesores.

Sin una gestión desde Castelló, todo lo anterior no puede realizarse. No se puede caer en perspectivas provincialistas de la investigación y la docencia, una universidad, un centro, colegio o como quiera que se llame, necesita de una base real. Y esa base real es algo más que edificios de trescientos millones de pesetas, bastante más que no tenemos...

«Esto no es una universidad»

A. Albalat / Castelló

El Col·legi Universitari de Castelló representa un caso atípico dentro de la realidad universitaria del estado español. Esta «rareza», dice un profesor del centro produce que «no está previsto en el organigrama de la Universidad de Valencia su funcionamiento autónomo. Es un centro físico pero no es un centro real». Abolidos los colegios universitarios por la Ley de Reforma Universitaria, ahora en el CUC funcionan dos estructuras docentes: el colegio universitario como tal, que sólo puede impartir enseñanzas de primer ciclo, «hasta tercer curso», y la segunda estructura, las extensiones de Facultades de Valencia, 4º y 5º de Derecho, 4º de Química y, a partir del año que viene 5º de Química en la especialidad de Ingeniería Química. Aproximadamente unos mil alumnos cursan sus estudios en el CUC. Comparten los primeros ciclos de las siguientes seis carreras: Filosofía y Ciencias de la Educación, que comprende tres carreras di-

ferentes, Pedagogía, Psicología y Ciencias de la Educación, reunidas en una misma Facultad. Otra sección es la de Filología, las especialidades de la cual se cursan en Valencia y Geografía e Historia, por lo que respecta a las carreras de Letras. En Ciencias están Matemáticas y Ciencias Químicas, esta última con su extensión. Finalmente, Derecho está en las mismas condiciones que las carreras anteriores, su inclusión por motivos políticos genera que su profesorado esté escasamente integrado en el CUC y en Castelló.

Ante el panorama abierto ahora, representantes de los alumnos señalaron que «es una situación muy triste, porque la dimisión de la directiva no ha sido motivada por una medida de presión, sino por la imposibilidad real de no poder seguir trabajando en la situación actual del CUC. Realmente, esto no es un centro universitario, es un sitio donde venimos, tomamos apuntes, hacemos exámenes y nos dan unas notas y nada más. Esto no es una universidad».

Te asegura una profesión «SEGURA»

- Si crees tener aptitudes comerciales.
- Si tienes el Servicio Militar cumplido.
- Si estás entre 25 y 45 años.
- Si quieres hacer un curso de perfeccionamiento y de la técnica tu profesión.
- Si quieres integrarte en un gran Grupo Empresarial.
- Si quieres resolver para siempre tu futuro profesional...

HAZTE AGENTE DE MAPFRE

Para nuestras oficinas de CASTELLÓN, BENEICARLO, VALL D'UIXÓ, VILA-REAL y VINARÓS. Interesados dirigirse a la oficina de MAPFRE, C/ Gobernador, 56. Teléfono 22 69 12 (Srta. Berta). CASTELLÓN

Mediterráneo, 23 de setembre de 1988. Perilla l'inici del curs 1988-1989.

Ante la falta de voluntad del rectorado para solucionar los problemas

La dirección del Colegio Universitario presenta la dimisión irrevocable

La junta directiva del Colegio Universitario de Castellón (CUC) ha presentado su dimisión irrevocable por considerar que no hay una voluntad decidida por parte del rectorado para abordar de forma global la problemática de los estudios universitarios en Castellón.

S. Navarro / Castellón

Purificación Escribano, directora del centro, que junto a Vicent Martínez y Santiago Luis, vicedirector y secretario, respectivamente, y dos estudiantes más, forman la junta directiva del CUC, asegura que a la hora de abordar soluciones están primando los intereses personales de un sector reducido.

La junta directiva del CUC ya presentó su dimisión el pasado mes de septiembre, cuando ante el inicio del curso era patente la falta de profesores y de medios para impartir los estudios universitarios en Castellón. Sin embargo, el equipo de gobierno reconsideró su postura ante el compromiso adquirido por el rector, Ramón Lapiedra, de intentar satisfacer sus demandas, resumidas en una mayor autonomía de funcionamiento y dotación presupuestaria, todo ello con la intención de alcanzar, progresivamente, el modelo de división territorial semejante al de la Universidad de Barcelona en la provincia de Tarragona.

Empresariales

Aunque este compromiso, según denuncia la dirección, no se está cumpliendo y, en cualquier caso, no se está desarrollando de acuerdo a los intereses globales del CUC, sino de un grupo reducido de personas. Además toda esta situación se ha agravado ante el acuerdo del Claustro de la Universidad de Valencia de no autorizar los estudios de Empresariales, una disciplina demandada reiteradamente por el CUC y los sectores económicos de la provincia, entre ellos la CEC y la Cámara de Comercio.

Purificación Escribano indicó que la decisión de dimitir el pasado mes de septiembre y la de ahora, que considera irrevocable, «no responde a una rabietta del equipo de gobierno, sino a la existencia de unos problemas graves que no son nuevos». «Después de la bofetada

La directiva del CUC conversa con la Coordinadora de Estudiantes

ANTONIO PRADAS

ANTONI ALBALAT

Incomprensiones y sabotajes

Definitivamente se ha consumado la dimisión. Era previsible, forzar la situación con posturas abdicionistas desde sectores radicalizados de Burjassot y algún elemento sólo interesado en su propio feudo de Castellón, ha colmado el vaso. Cuando las empresariales, basadas en un estudio sociológico de la realidad castellonense, han sido torpedeadas y desde hace meses se estudia la posibilidad de convertir el CUC en una División Territorial, plantear un análisis global para frenar la marcha iniciada es poco menos que un sabotaje. Porque ese análisis ya venía realizándose y es ocioso

pedir algo dos veces. Tal vez el problema radique en que el CUC ha empezado a funcionar desde dentro sin las presiones de los intereses creados desde ciertos sectores que, por ejemplo, no se plantearon esa «perentoria» necesidad a la hora de iniciar estudios como Derecho o Químicas. Y como telón de fondo, la finisecular incomprensión que sufrimos desde Valencia que ha contribuido en igual medida a erosionar y desgastar a un equipo cuyos objetivos no contemplaban otra cosa que la mejora de la calidad de enseñanza aquí. Remedando a Larra: estudiar es llorar. Al menos, aquí.

que hemos recibido con el tema de los estudios de Empresariales y las manifestaciones posteriores de algunos sectores, sobre todo de la Facultad de Químicas y de Derecho, creemos que será muy difícil que se atiendan nuestras primeras reivindicaciones. Desde entonces no ha habido ninguna comunicación. Las soluciones que vislumbramos no son las de esta dirección, ni tan siquiera las propuestas por el Bloc en el que estamos integrados», añade Escribano.

Por su parte, Vicent Martínez, señaló que el actual equipo de gobierno no tiene el propósito de asumir la corresponsabilidad de lo que será el futuro del CUC si continúa por esa línea la actuación del rectorado. «Ese futuro estaría definiendo unos determinados intereses personales, más que una dimensión institucional global. Esos intereses son los de un sector de

profesorado de la Facultad de Derecho y Químicas», afirma Martínez.

Mientras tanto, Santiago Luis, afirmaba que ante la imposibilidad de que el Rectorado acepte sus propuestas, «nos hemos visto obligados a dimitir. El Rectorado no está utilizando los cauces democráticos que incluso contienen sus estatutos para la búsqueda de soluciones, sino que están realizando a través de contactos personales, obviando y vaciando de contenido los organismos recogidos en la LRU. Es una barbaridad que se estén programando los estudios del CUC, sin contar con Castellón, sino con unos determinados señores que no son ni de Castellón. Por tanto no seguimos ese juego ni tenemos sentido que continuemos al frente de la dirección del centro». Asimismo, un profesor de la junta de centro, que con toda pro-

habilidad también dimitirá en solidaridad con la acción del equipo de gobierno, aseguraba que hay un cierto sector del profesorado de Derecho y Químicas que no está por esa división territorial. «La prueba la tenemos en que uno de esos profesores, concretamente Vicente Baeza, se abstuvo en la votación del Claustro que trató la posibilidad de implantar Empresariales en el CUC».

Por su parte, el rector de la Universidad ha declarado que comprende la problemática de los estudios universitarios de Castellón y la razonabilidad de la demanda de los estudios de Empresariales, que volverá a proponer a la Junta de Gobierno de la Universidad. En cuanto al dimisión del equipo directivo, dijo que el rectorado la acepta, aunque en repetidas ocasiones le ha pedido paciencia, comprendo que estén cansados».

Comienza el debate sobre el futuro del CUC

S.N / Castellón

La dimisión de la actual dirección del CUC, plantea ahora una pugna entre las dos opciones que restan para la supervivencia de los estudios universitarios en Castellón: implantar, con todas sus consecuencias, la división territorial (más económica y más razonable desde el punto de vista de los estudios universitarios en el País Valenciano) o bien caminar hacia la consecución de la Universidad en Castellón. Este debate que se abrirá en el seno interno del CUC el próximo lunes y que se intentará trasladar al conjunto de la sociedad castellonense, pasará en primer lugar por el abandono colectivo de los representantes del CUC en Bloc por considerar que ese grupo, atendiendo a una minoría, no ha defendido los planteamientos en su día expuestos para los estudios universitarios en Castellón.

Por otra parte, este ambiente de pesimismo que rodea al equipo directivo también se compartió por el alumnado (unos 2.000 estudiantes en la actualidad), que a través de la recientemente creada Coordinadora de Estudiantes Universitarios de Castellón, han hecho público un comunicado en el que expresan su malestar por la actual situación. Uno de estos de la Coordinadora reflejaba tajantemente ese estado: «esto no es una universidad. Falta profesores, no hay dinero para investigación, material bibliográfico o de laboratorio. Hay asignaturas que, después de dos meses, todavía no se pueden impartir por ausencia de profesores».

Asimismo, los alumnos, según afirman en el comunicado, consideran que la causa principal de esos problemas es la restricción que supone el marco legal de un Colegio Universitario. «Frente a esto pedimos, apoyando la junta directiva, la transformación del actual Colegio Universitario de Castellón en división territorial de la Universidad de Valencia. Esta división territorial supone una autonomía de gestión, de administración y académica, con las atribuciones económicas respecto a personal docente, investigador, de servicios y de administración. Igualmente proponemos la creación de nuevas especialidades y titulaciones de acuerdo con la necesidad socio-cultural de Castellón».

CUC DE SEDA

REVISTA D'INFORMACIÓ, CREACIÓ I CRÍTICA

Joe Rovira

«Si... Pelos en la!...»

JAUME I
UNIVERSITAT DE CASTELLÓ
HIVERN 1991

HOTEL MINDORO

LES OFRECE

BODAS - COMUNIONES - BAUTIZOS - COCKTAILS - BANQUETES -
COMIDAS DE EMPRESA-CONVENCIONES

SERVICIO Y CALIDAD A SU JUSTO PRECIO

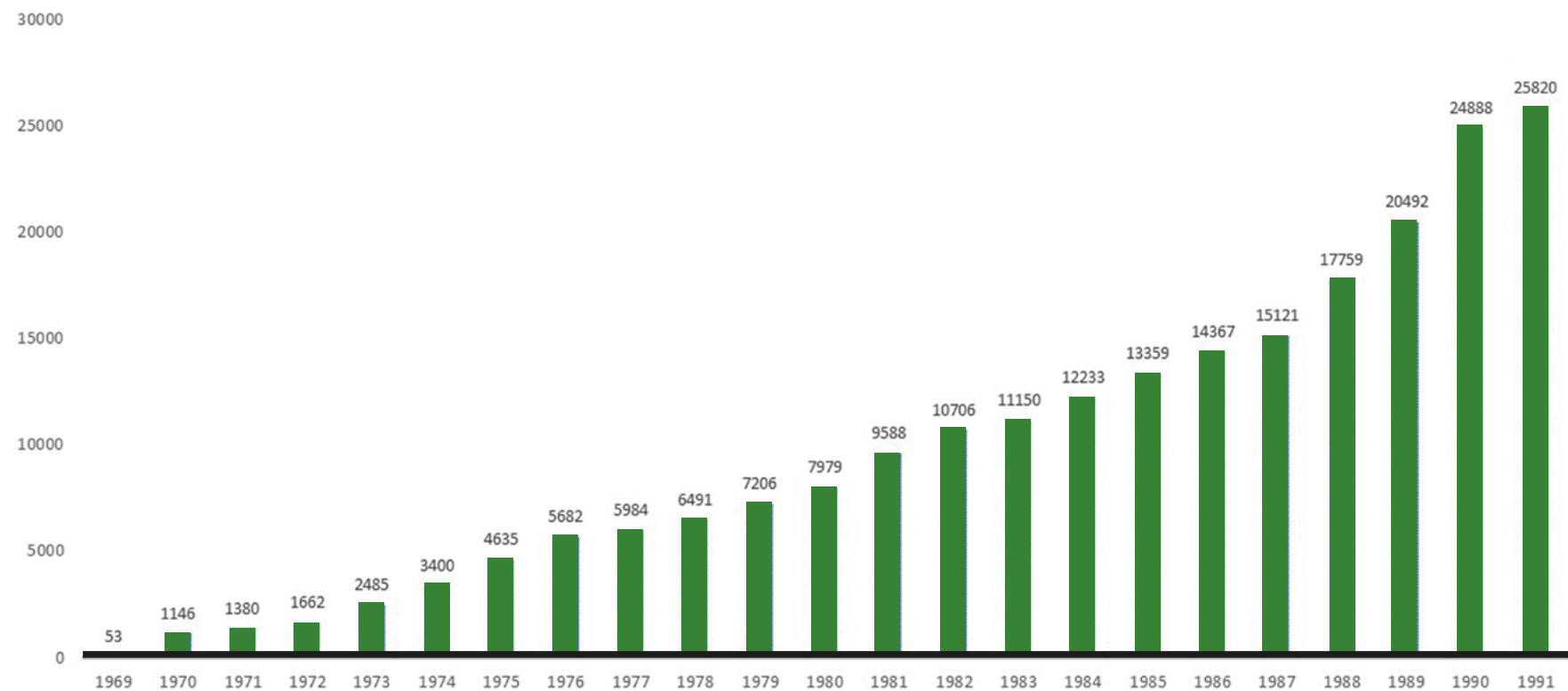
C/ Moyano, 4 - Teléfono 22 23 00 - Telex 65413 - DORQ-E. CASTELLON

CONSULTENOS
SIN COMPROMISO

Mediterráneo, 8 de diciembre de 1988.
Dimissió de la direcció del CUC.

El CUC de seda. Publicació d'àmbit estudiantil.
Arxiu General de la Universitat Jaume I.

1969-1991 ADQUISICIÓ LLIBRES BIBLIOTECA

* **OBERTURA DEL CURS:** Dia 3 d'octubre, dimecres. (Dia no lectiu)

* **PRIMER TRIMESTRE:**

COMENÇAMENT DE LES CLASSES: Dia 1 d'octubre, dilluns.
Es facultat el Rectorat a permetre un començament escalonat de les activitats docents.

ACABAMENT DE LES CLASSES: Dia 21 de desembre, divendres.

* **SEGON TRIMESTRE:**

REPRESA DE LES CLASSES. Dia 7 de gener, dilluns.

ACABAMENT DE LES CLASSES. Dia 27 de març, dimecres.

* **TERCER TRIMESTRE:**

REPRESA DE LES CLASSES. Dia 9 d'abril, dimarts.

ACABAMENT DE LES CLASSES. Dia 31 de maig, divendres.

* **EXAMENS:**

EXAMENS PARCIAIS: Durant cada trimestre, i per acord de les seues Junes, en els Centres que decideixen fer-los, es podran suspendre les classes totalment o parcialment. El període màxim de suspensió de classes per aquest motiu durant el curs acadèmic 1990-91 serà de quinze dies, i els Centres els distribuïran entre els diversos trimestres. D'aquesta norma s'exceptua la setmana del 10 al 15 de desembre, en la que es preveu que es facen les eleccions d'estudiants.

Si algun Centre, per acord de la seua Junta decideix utilitzar per a exàmens parcials els dies compresos entre el 2 i el 6 d'abril, aquest acord haurà de ser ratificat per la Junta de Govern.

EXAMENS FINALS: Es faran entre els dies 1 al 30 de juny.

EXAMENS DE SETEMBRE: Es faran entre els dies 1 al 16 de setembre.

EXAMENS EXTRAORDINARIS: Abans d'acabar el primer trimestre, les Junes de Centre, si ho estimen oportú, proposaran al Rectorat la realització d'exàmens extraordinaris i el seu calendari. En tot cas caldrà tindre en compte la restricció assenyalada al paràgraf d'exàmens parcials.

Es consideren dies no lectius, durant l'any acadèmic, a més dels diumenges i les festes laborals generals i locals, el període comprès entre l'1 i el 31 d'agost. Per als Centres situats a València i Burjassot, es considera no lectiu el període comprès entre els dies 16 i 19 de març, inclusivament (Festa de Falles); i per als situats a Castelló, el període comprès entre els dies 6 i 10 de març (Festa de la Magdalena). Cada Centre i Servei podrà proposar un dia com a festa pròpia.

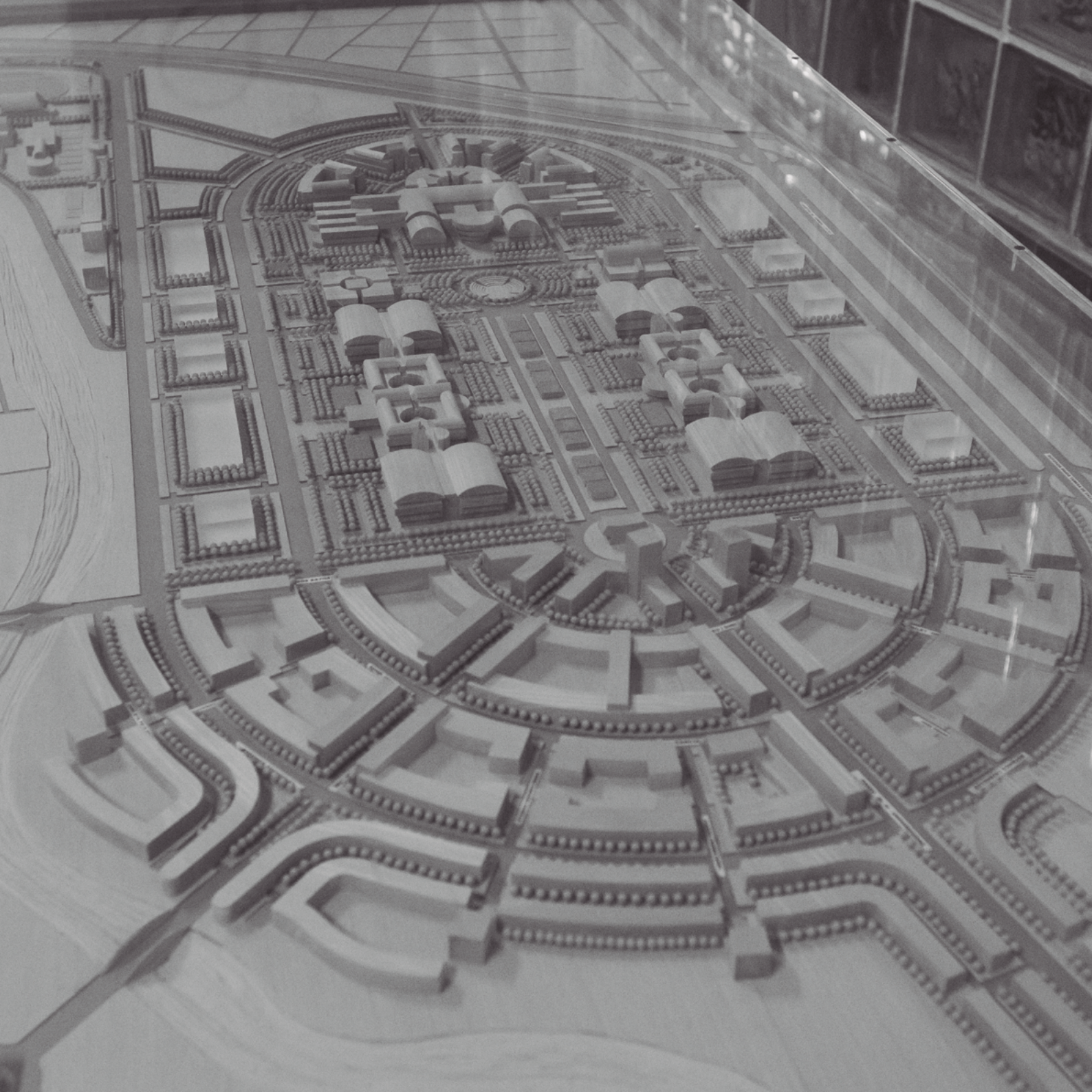
COLEGIO UNIVERSITARIO
DE CASTELLON
UNIVERSIDAD DE VALENCIA
BIBLIOTECA

REGISTRO GENERAL DE ENTRADA

COLEGIO UNIVERSITARIO
DE CASTELLON
UNIVERSIDAD DE VALENCIA
BIBLIOTECA

Imp. Hijos de F. Armengor. - Enmedia, 21 - Castellón, 1970

Número de orden	Fecha de ingreso			AUTOR	TITULO DE LA OBRA	Edición	Lugar y año de la impresión	Volumen	Tamaño	Núm. de ejemplares	PROCEDENCIA	OBSERVACIONES
	Día	Mes	Año									
1	11	Desiembre	1989	Angulo, Diego	Historia del Arte	1ª	Madrid, 1969	2	22x17	1	Compra	
2	"	"	1989	"	"	3ª	Madrid, 1966	1	22x17	1	"	
3	"	"	"	Terrasse, Charles	Histoire de l'art	1ª	Paris, 1962-63	3	25x18	1	"	
4	"	"	"	Matamoras, Mita	Para saber ver	3ª	Madrid, 1968	1	32x16	1	"	
5	"	"	"	Mayet, August	El estilo gótico en España	3ª	Madrid, 1960	1	27x20	1	"	
6	"	"	"	Justi, Carl	Velázquez y su siglo	1ª	"", 1953	1	25x35	1	"	
7	"	"	"	Waetzoldt, W.	Tiz y el arte	4ª	Barcelona, 1960	1	22x15	1	"	
8	"	"	"	Neumann, E.	Introducción a la estética	1ª	Buenos Aires, 1946	1	18x12	1	"	
9	"	"	"	Beccati, Giovanni	El arte románico	1ª	México, 1969	1	18x12	1	"	
10	"	"	"	Hauser, Arnold	Historia social del libro	3ª	Madrid, 1969	3	17x12	1	"	
11	"	"	"	Rodríguez-Rama	El eccléste de h. C. de Segor	1ª	Segorbe, 1965	1	24x17	1	Donación	
12	"	"	"	"	José Camarero (1731-1813)	1ª	München, 1969	1	18x12	1	"	
13	"	"	"	Jaspers, Karl	Origen y meta de la historia	2ª	Madrid, 1962	1	18x12	1	Compra	
14	"	"	"	Huiswyl, Johan	El libro de la Edad Media	2ª	"", 1967	1	18x12	1	"	
15	"	"	"	Maravall, J. A.	Teoría del saber histórico	3ª	"", 1967	1	17	1	"	
16	"	"	"	Sombart, Werner	Lujo y capitalismo	3ª	"", 1969	1	17	1	"	
17	"	"	"	Comnager, Stuk	de la Historia	1ª	México, 1967	1	17	1	"	
18	"	"	"	Parelli, Luigi	Homero y la realidad	1ª	"", 1961	1	17	1	"	
19	"	"	"	Gordon Childer	Orígenes de la sociedad	1ª	Madrid, 1962	1	22x16	1	"	
20	"	"	"	Pericot, Luis	La Humanidad prehistórica	1ª	"", 1969	1	18x12	3	"	
21	"	"	"	Leitz, Joseph	Historia de la Reforma	1ª	"", 1963	2	22x15	1	"	
22	"	"	"	Arribas, Anton	Prehistoria	1ª	Barcelona, 1963	1	22x16	1	"	

La Universitat Jaume I

RESOLUCIÓ de 31 de gener de 1991, de la Universitat d'Alacant, per la qual es nomena Catedràtic d'Universitat, en l'àrea de coneixement de «Dret Civil», el senyor Juan Antonio Moreno Martínez.

Pàg. 1703

RESOLUCIÓ de 31 de gener de 1991, de la Universitat d'Alacant, per la qual es nomena Catedràtic d'Escola Universitària, en l'àrea de coneixement de «Estadística i Investigació Operativa», el senyor Valentín Jornet Pla.

Pàg. 1703

ALTRES DISPOSICIONS

Conselleria d'Economia i Hisenda

RESOLUCIÓ de la Conselleria d'Economia i Hisenda, per la qual s'aprova una modificació de les estimacions 1988-1991, en determinats projectes d'inversió del programa presupostari 533.10 «Restauració i protecció dels recursos naturals».

Pàg. 1703

CORRECCIÓ d'errades de la circular de 16 de gener de 1991, de la Intervenció General, per la qual es fixen les quanties de les indemnitzacions segons el Decret del Consell 200/1985, de 23 de desembre, i l'article 81 de la Llei de la Generalitat Valenciana 7/1990, de 24 de desembre.

Pàg. 1704

ANUNCIS

Pàg. 1704

RESOLUCIÓN de 31 de enero de 1991, de la Universidad de Alicante, por la que se nombra Catedrático de Universidad, en el área de conocimiento de «Derecho Civil», a don Juan Antonio Moreno Martínez.

Pàg. 1703

RESOLUCIÓN de 31 de enero de 1991, de la Universidad de Alicante, por la que se nombra Catedrático de Escuela Universitaria, en el área de conocimiento de «Estadística e Investigación Operativa», a don Valentín Jornet Pla.

Pàg. 1703

OTRAS DISPOSICIONES

Conselleria de Economía y Hacienda

RESOLUCIÓN de la Conselleria de Economía y Hacienda, por la que se aprueba una modificación de las estimaciones 1988-1991, en determinados proyectos de inversión del programa presupuestario 533.10 «Restauración y protección de los recursos naturales».

Pàg. 1703

CORRECCIÓN de errores de la circular de 16 de enero de 1991, de la Intervención General, por la que se fijan las cuantías de las indemnizaciones según el Decreto del Consell 200/1985, de 23 de diciembre, y el artículo 81 de la Ley de la Generalitat Valenciana 7/1990, de 24 de diciembre.

Pàg. 1704

ANUNCIOS

Pàg. 1704

Ejemplar: 100 ptas.
Suscripción anual: 15.000 ptas.

ISSN: 0212-8195
Depósito legal: V. 1.556 - 1978

Administración: Palma de la Generalitat. Cavallers, 2
46001-Valencia
Tel. (96) 386 61 00

Composició: Servei de Publicacions de la Presidència de la Generalitat
Impressió: Tipografia Artística Puertes, S. L. Palleter, 47. 46008-València

Ejemplar: 100 ptas.
Suscripción anual: 15.000 ptas.

ISSN: 0212-8195
Depósito legal: V. 1.556 - 1978

Administración: Palma de la Generalitat. Caballeros, 2
46001-Valencia
Tel. (96) 386 61 00

Composició: Servei de Publicacions de la Presidència de la Generalitat
Impressió: Tipografia Artística Puertes, S. L. Palleter, 47. 46008-València

DISPOSICIONES GENERALES

PRESIDENCIA DE LA GENERALITAT VALENCIANA

587 LLEI 3/1991 de la Generalitat Valenciana, de 19 de febrer, de Creació de la Universitat Jaume I de Castelló. [91/0894]

Sia notori i manifest a tots els ciutadans que les Corts Valencianes han aprovat i jo, d'acord amb el que estableixen la

DISPOSICIONES GENERALES

PRESIDENCIA DE LA GENERALITAT VALENCIANA

587 LEY 3/1991 de la Generalitat Valenciana, de 19 de febrero, de Creación de la Universidad Jaume I de Castellón. [91/0894]

Sea notorio y manifiesto a todos los ciudadanos, que las Cortes Valencianas han aprobado, y yo, de acuerdo con lo

Constitució i l'Estatut d'Autonomia, en nom del Rei, promulgue la Llei següent:

PREÀMBUL

El desenvolupament econòmic de la Comunitat Valenciana ha significat un increment de la demanda social de l'accés als estudis universitaris. Aquesta exigència, que es manifesta com a signe extern de les necessitats innovadores dels sectors productius, resulta una aspiració especialment intensa de la societat castellonenca.

L'evolució de l'economia de Castelló en els últims anys ha dut ensams una exigència de capital humà que no ha trobat una resposta suficient en el mercat de treball, atesos els desajustos creixents entre l'oferta de títols universitaris existent i la demanda de postgraus per les empreses, alhora que s'impone una ampla perspectiva de desenvolupament científic i adequada formació de titulats universitaris que pugua respondre adequadament al rept de la imminent integració professional europea.

Paral·lelament, l'evolució de l'alumnat universitari en els últims anys i també les previsions que s'interfereixen de l'examen de les estadístiques sobre població en edat escolar auguren un fort augment de la matrícula de les tres Universitats de la Comunitat Valenciana. Aquest creixement, en el qual realitza un paper notable la demanda universitària castellonenca, obliga, actualment, a una reordenació del nostre sistema educatiu mitjançant un increment descentralitzat de l'oferta d'estudis universitaris que alhora represente majors possibilitats de diversificació i de complementarietat en l'oferta educativa universitària en el conjunt de la Comunitat Valenciana.

La correcció d'aquests desajustos es veu estimulada pel manament constitucional, recollit en l'article 27.5 de la nostra llei fonamental, que vincula tots els poders públics respecte a la garantia del dret de tots els ciutadans a l'educació. En aquest sentit, l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana determina en el seu article 35 la competència plena de la Generalitat Valenciana per a la regulació i administració de l'ensenyament en tota la seua extensió, nivells i graus, modalitats i especialitats, cosa que constitueix una habilitació competencial que es concreta de manera definitiva en el Reial Decret 2633/1985, de 20 de novembre, de traspàs de serveis de l'Administració de l'Estat a la Generalitat Valenciana en matèria d'Universitats.

La creació de la Universitat Jaume I de Castelló constitueix una oportunitat única de generar un instrument de transformació social, cosa per a la qual és fonamental vincular-la des del seu origen a les demandes socials, tant en el perfil de formació dels seus titulats, com en el liderat cultural que ha d'assumir, o en la resposta que done a les necessitats industrials i empresarials en projectes conjunts d'investigació i desenvolupament. Aquesta perspectiva ha d'incloure la seua vocació europeista i la seua vinculació a l'eix mediterrani com a valors afegits a la institució naixent.

La seua pertinença a la generació d'Universitats nascudes després de la promulgació de la Llei de Reforma Universitària, amb tot el que suposa de modificació del marc legislatiu, suposa el paper principal dels departaments en un nou disseny universitari amb les seues actuals competències en els responsabilitats docents i investigadores, i també l'ampliació de l'oferta de titulacions, són raons perquè aquesta Universitat nasca amb plantejaments i estratègies derivats d'una vocació de modernitat.

La qualitat i el compromís social han de ser les coordenades que definisquen la nova Universitat. És una oportunitat única per plasmar en la realitat un projecte innovador amb

establecido por la Constitución y el Estatuto de Autonomía, en nombre del Rey, promulgo la Ley siguiente:

PREÁMBULO

El desarrollo económico de la Comunidad Valenciana ha significado un incremento de la demanda social del acceso a los estudios universitarios. Esta exigencia, que se manifiesta como un signo externo de las necesidades innovadoras de los sectores productivos, resulta una aspiración especialmente intensa de la sociedad castellonense.

La evolución de la economía de Castellón en los últimos años ha llevado pareja una exigencia de capital humano que no ha encontrado una suficiente respuesta en el mercado de trabajo, dados los desajustes crecientes entre la oferta de títulos universitarios existente y la demanda de postgraduados por las empresas, al mismo tiempo que se impone una amplia perspectiva de desarrollo científico y adecuada formación de titulados universitarios que pueda responder adecuadamente al reto de la inminente integración profesional europea.

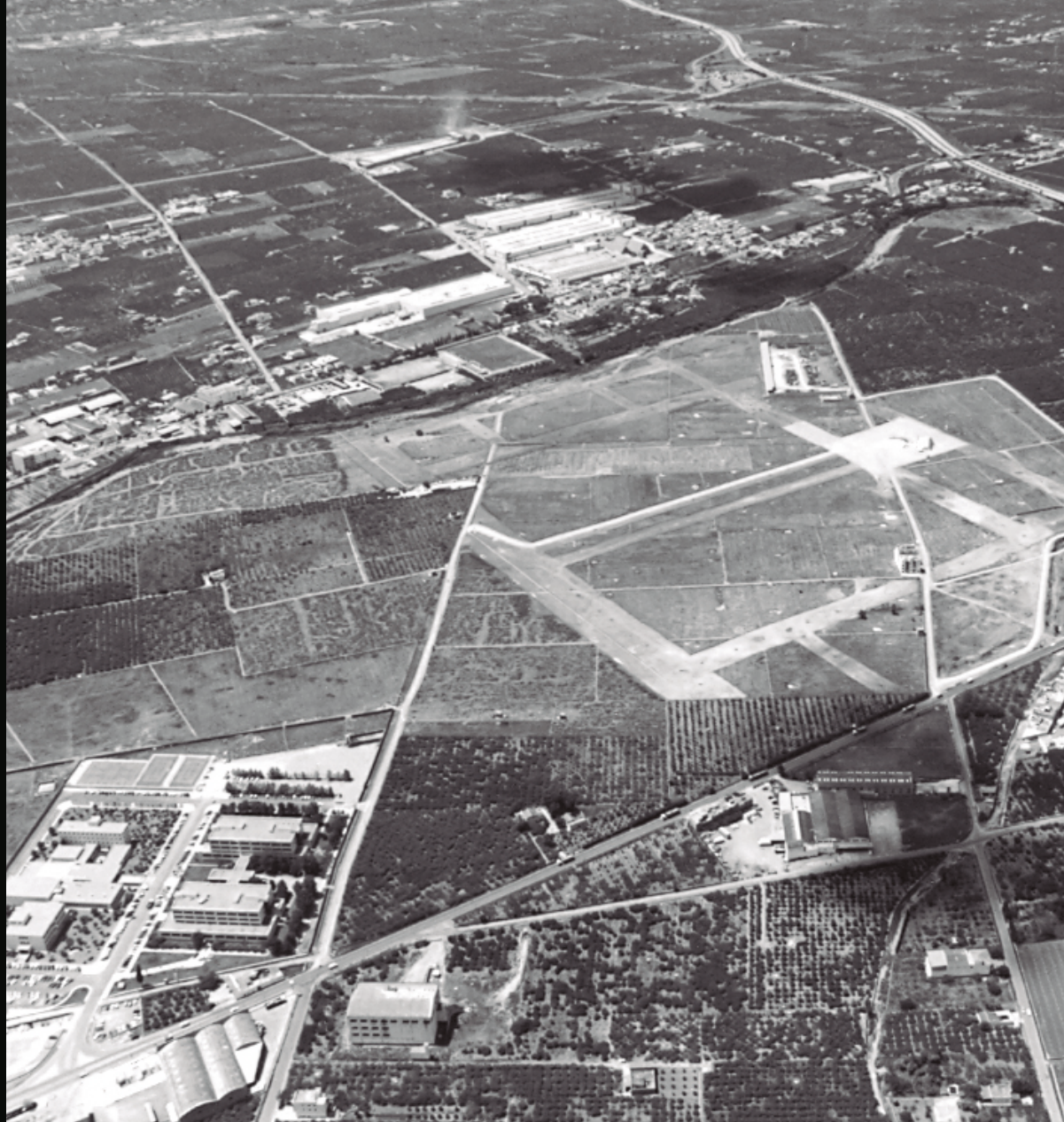
Paralelamente, la evolución del alumnado universitario en los últimos años así como las previsiones que se infieren del examen de las estadísticas sobre población en edad escolar auguran un fuerte aumento de la matrícula de las tres Universidades de la Comunidad Valenciana. Este crecimiento, en el que desempeña un papel apreciable la demanda universitaria castellonense, obliga, en el momento presente, a una reordenación de nuestro sistema educativo mediante un incremento descentralizado de la oferta de estudios universitarios que a la vez represente mayores posibilidades de diversificación y de complementariedad en la oferta educativa universitaria en el conjunto de la Comunidad Valenciana.

La corrección de estos desajustes se ve estimulada por el mandato constitucional, recogido en el artículo 27.5 de nuestra ley fundamental, que vincula a los poderes públicos respecto a la garantía del derecho de todos los ciudadanos a la educación. En este sentido, el Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana determina en su artículo 35 la competencia plena de la Generalitat Valenciana para la regulación y administración de la enseñanza en toda su extensión, niveles y grados, modalidades y especialidades, lo cual constituye una habilitación competencial que se concreta de modo definitivo en el Real Decreto 2633/1985, de 20 de noviembre, de traspaso de servicios de la Administración del Estado a la Generalitat Valenciana en materia de Universidades.

La creación de la Universidad Jaume I de Castellón constituye una oportunidad única de generar un instrumento de transformación social, para lo cual es fundamental vincularla desde su origen a las demandas sociales, tanto en el perfil de formación de sus titulados, como en el liderazgo cultural que debe asumir, o en la respuesta que de a las necesidades industriales y empresariales en proyectos conjuntos de investigación y desarrollo. Esta perspectiva debe incluir su vocación europeista y su vinculación al eje mediterráneo como valores añadidos a la institución naciente.

Su pertenencia a la generación de Universidades nacidas con posterioridad a la promulgación de la Ley de Reforma Universitaria, con lo que supone de modificación del marco legislativo, supone el papel principal de los departamentos en un nuevo diseño universitario con sus actuales competencias en las responsabilidades docentes e investigadoras de los mismos, así como la ampliación de la oferta de titulaciones, son razones para que esta Universidad nazca con planteamientos y estrategias derivados de una vocación de modernidad.

La calidad y el compromiso social deben ser las coordenadas que definen la nueva Universidad. Es una oportunidad única de plasmar en la realidad un proyecto innovador

Terrenys on es construirà la Universitat Jaume I en 1991. OTOP. Universitat Jaume I.

